NEIL SIMON

UN CUPLU CIUDAT

- traducere de
Antoaneta Ralian -

PERSONAJELE

OLIVE	- jurnalistă TV, gazda la care se adună prietenele pentru un joc de societate
FLORENCE	- prietena ei
MICKEY (o polițistă)	)
VERA	(
RENÈE	) partenere la jocul de societate
SYLVIE	(
JESUS	)
MANOLO	(doi frați spanioli

ACTUL I

Timpul: O seară de vară fierbinte.

Locul: Apartamentul lui Olive Madison – un apartament cu şase camere, situat pe Riverside Drive, în New York. Anii optzeci. Clădirea e de vreo cincizeci de ani şi păstrează încă vestigiile unui trecut cândva glorios. Tavane înalte, pereţi masivi, debarale spaţioase. Ne aflăm în living room, care e în acelaşi timp şi sufragerie. Două trepte duc la uşa de intrare, alături de care e o debara. În stânga o fereastră şi un aparat de aer condiţionat, defect. În mijlocul peretelui din fund este uşa care duce la bucătărie. În dreapta, un vestibul duce la dormitoare şi la baie.

Apartamentul arată neîngrijit. Pe rafturi cărţile zac de-a valma. Un talmeş-balmeş de reviste şi ziare vechi pe masă. Pretutindeni, scrisori nedeschise şi saci de plastic, nedeschişi, cu rufe de la spălătorie.

La ridicarea cortinei: în centru-dreapta e o masă folosită pentru un joc de societate, de cultură generală, numit „Jocul de instruire a fetelor". De o parte a mesei se găsesc Renée şi Syilvie, o fumătoare înrăită; de cealată, Vera şi Mickey, aceasta din urmă e poliţistă în uniformă. Pe masă se găsesc băuturi şi gustări, deloc apetisante. Mickey e în picioare.

MICKEY (*scuturând zarurile*): Hai, drăguţilor, faceţi să-mi cadă ceva simplu şi uşor! (*Aruncă zarurile*): Cinci! (*numără pachetele de cartonaşe de pe masă*): Unu-doi-trei-patru-cinci! (*trage un cartonaş*): Ştiinţă şi Natură. (*Se aşază. Renée extrage un cartonaş şi-l citeşte.*)

RENÈE: O, e ceva pe gustul tău! „De câte ori pe an fac sex pinguinii?" (*Mickey se uită nedumerită la Vera, partenera ei de joc.*)

MICKEY: Tu cunoşti vreun pinguin? Îl cunoşti în intimitate?

VERA: Asta nu-i „Ştiinţă şi Natură". Asta-i bârfă curată.

MICKEY: Eu aş spune că fac sex de şase ori pe an.

VERA: De ce numai de şase ori?

MICKEY: Te-ai uitat vreodată la ei cum arată?

VERA: Trăiesc pe aisberguri. Ce altceva au de făcut toată iarna? (*Către echipa adversă*): Eu zic că de douăzeci de ori pe an.

RENÈE: Ambele răspunsuri greşite. O singură dată.

SYLVIE: O singură dată? Înseamnă că sunt măritată cu un pinguin.

RENÈE: Doamne, ce zăpuşeală e aici! N-are de gând să repare odată aparatul ăsta de aer condiţionat?

SYLVIE (*îi dă zarurile lui Renée*): Rândul tău.

RENÈE: Simt că leşin. Cad jos, zău aşa.

VERA: Mi-a spus cineva că te duci la un doctor. E ceva serios?

RENÈE: Nu. Ne-am întâlnit numai de două ori (*scutură zarurile*). Patru. Doamne! Sport!

SYLVIE: Atunci ia-o din partea cealaltă. (*Către Vera*): Noi vrem să răspundem la Ştiinţă.

MICKEY: N-ai decât două minute ca să răspunzi.

SYLVIE (*către Mickey*): N-ai vrea s-o laşi să citească întrebarea? (*Către Vera*): Hai, Vera.

VERA (*citeşte de pe cartonaş*): Ce reprezintă litera C în teoria relativităţii lui Einstein? În formula E egal MC la pătrat? (*Sylvie şi Renée se uită la ea cu gura căscată.*)

SYLVIE: Ei, mai bine să încercăm tot la Sport.

VERA: După ce ţi s-a pus întrebarea nu ai voie să mai schimbi.

RENÈE: Ea s-a băgat peste ce mi-a ieşit mie. Vreau să răspund la Sport.

MICKEY (*se uită la ceas*): Ai un minut jumătate ca să răspunzi.

VERA (*citeşte*): Cine a fost fundaş în echipa „Cincinnati Reds" în 1938? (*Sylvie şi Renée se uită din nou cu gura căscată*).

SYLVIE (*către Renée*): Preferi să încerci cu MC la pătrat?

RENÈE (*către Vera*): Dă-ne un indiciu.

VERA: Ce fel de indiciu?

RENÈE: Era o echipă de baseball sau de fotbal?

VERA: Baseball! Îţi mai vând un pont: are un nume olandez.

SYLVIE: ...Dutch Schultz.

MICKEY: Dutch Schultz a fost un gangster.

RENÈE: Joe Rembrandt.

VERA: Ăsta-i răspunsul tău?

SYLVIE: Ba nu, Olandezul Zburător.

VERA: Ăsta-i răspunsul *tău*?

MICKEY: Mai aveţi şaizeci de secunde.

SYLVIE: Da' ce, suntem la lansarea de rachete la Cape-Canaveral? (*Strigă spre uşa bucătăriei*) Olive, avem nevoie de ajutor!

OLIVE (*de afară*): Vin! Vin imediat!

VERA: Deci renunţi?

RENÈE: Încă nu... Bobby Amsterdam...Tony Tulipe?

VERA: Lasă-te păgubaşă. N-ai să ghiceşti niciodată. La douăsprezece trebuie să plec.

SYLVIE: Unde dracu' te grăbeşti?

VERA: V-am avertizat din clipa în care m-am aşezat la joc. La douăsprezece trebuie să plec. Mickey, n-a spus aşa? N-am spus că plec la douăsprezece?

MICKEY: Eu sunt realmente îngrijorată din cauza lui Florence. Niciodată n-a întârziat atâta.

VERA: I-am promis lui Hary că cel mai târziu la ora unu sunt acasă.

La opt luăm avionul spre Florida. (*Sylvie face ochii mari.*)

MICKEY: Cine pleacă în Florida în luna iulie?

VERA: Tocmai pentru că-i în afara sezonului. E lume foarte puțină şi găseşti camerele cele mai bune, la un preț de nimic.

SYLVIE: Ce mai vacanță! Şase pârliți într-un hotel gol!

MICKEY: Poate că Florence nu se simte bine. Chiar că încep să fiu nervoasă.

VERA: Deci renunțați?

SYLVIE: Mickey Dikes... Urăsc jocul ăsta.

MICKEY: Ştiați că Florence s-a închis o dată o noapte întreagă în baie, la magazinul Bloomingdale? Şi-a scris testamentul pe jumătate de sul de hârtie igienică. (*Se uită la ceas.*) Aproape c-a trecut timpul.

SYLVIE (*strigă spre bucătărie*): Olive! Nu mai avem timp! (*Olive apare din bucătărie cu un platou de gustări şi de băuturi răcoritoare.*)

OLIVE: În regulă. Care-i întrebarea?

MICKEY: Nu mai ai decât patru secunde.

VERA: Cine a fost fundaş la...

OLIVE (*dintre-o suflare*): Johnny Van Der Meer, la 11 iunie, împotriva echipei Boston Braves, trei la zero, şi la 15 iunie împotriva echipei Brooklyn Dodgers, şase la zero; şi scorul lui pe întreg anul a fost cincisprezece victorii şi zece pierderi; poftim, mai am o secundă, puneți-mi încă o întrebare.

RENÈE: E incredibilă!

SYLVIE: Eşti într-adevăr nebună după sport, nu?

OLIVE: Îmi plac bărbații vânjoşi în pantaloni colanți. Cine vrea cafea decafeinizată şi Pepsi fără calorii?

MICKEY: Eu.

OLIVE (*îi dă cutia de Pepsi*): O cutie de droguri pentru Mickey copoiul.

MICKEY (*ține cutia de Pepsi între palme*): E caldă.

RENÈE: Pentru că de două săptămâni are frigiderul stricat.

OLIVE: Picură... ei, şi? Cine vrea gustări?

MICKEY: Ce ai acolo?

OLIVE (*se uită la sandvişuri*): Sandvişuri maro şi sandvişuri verzi.

MICKEY: Cu ce sunt alea verzi?

OLIVE: Cu brânză mucegăită sau cu carne putrezită.

MICKEY: Le prefer pe alea maro.

RENÈE: Ai de gând să mănânci alimente din frigiderul ăla stricat? Am văzut în el lapte care nici măcar nu era în sticle.

OLIVE: Ce eşti tu, mă rog? Inspector pentru protecția consumatorilor? Mănâncă, Mickey, mănâncă!

SYLVIE (*către Renée*): Continuăm jocul. Aruncă zarurile.
RENÈE: (*către Olive*): Am auzit că ai o servitoare nouă care începe să lucreze de luni.
OLIVE: Nu. Am căzut la interviu.
RENÈE (*scutură zarurile...*): Femeia asta susține o rubrică de ştiri la televiziune, la o oră de vârf, şi nu-i în stare să aibă o servitoare. (*Aruncă zarurile.*) Cinci. Unu, doi, trei, patru, cinci. Ştiință şi Natură.
VERA (*citind*): Ah, asta-i bună: „Ce închide o broască de câte ori înghite?"
(*Renée si Sylvie se uită la Olive.*)
SYLVIE: Ochii!... închide ochii.
MICKEY: Aşa e. Cum de-ai ştiut?
SYLVIE: Am avut o aventură cu unul care semăna cu o broască.
MICKEY (*către Renée*): Rândul rău. Aruncă zarurile.
RENÈE: Ascultă, Olive, putem stabili o regulă? De azi înainte vei fi obligată ca la fiecare şase luni să cumperi cipsuri noi.
OLIVE: De acord. Pe astea de acum o să le mâncați până în septembrie.
RENÈE: Când mergem la Florence, măcar ne serveşte mâncare decentă.
OLIVE: Ce, mâncarea mea nu-i decentă?
RENÈE: Nici măcar nu-i mâncare.
OLIVE: Bine, m-am săturaat să tot fiu eu cea generoasă. Îmi datorați câte şase dolari pentru bufet. (*Toate reacționează zeflemitor.*)
SYLVIE: Auzi ce numeşte ea bufet! Cola dietetică, caldă şi două sandvişuri rămase de pe când era elevă de liceu.
RENÈE: Unu, doi, trei... iarăşi Sport.
MICKEY (*citeşte cartonaşul*): „Ce ținea în mână Forrest Smithson la cursa cu obstacole de la Olimpiada din 1908" (*Renée şi Sylvie se uită la Olive.*)
OLIVE: ...Ah, şorturile jokeilor!
VERA: Ăsta e răspunsul tău?
SYLVIE (*către Vera*): Dacă mai repeți o dată întrebarea asta idioată, te iau ostatică, aşa să-mi ajute Dumnezeu!
MICKEY: Mai ai şaizeci de secunde.
OLIVE: O Biblie, asta a ținut în mână.
VERA: Corect.
RENÈE: Femeia asta e absolut incredibilă.
MIKEY: De unde ştii tu despre Olimpiada din 1908?
OLIVE: De la Phil. Phil se pricepea la sport mai bine decât orice alt bărbat pe care l-am cunoscut vreodată... Cred că dacă am fi câştigat Debyul Kèntucky mai eram şi azi căsătoriți. (*Îşi*

întoarce privirea cu tristețe, gândindu-se la Phil.)

RENÈE: Termină cu privirea asta de jale! Omul ăla ți-a tocat la curse economiile tale de o viață.

RENÈE: Cinci. Ştiinţă şi Natură.

VERA: Care-i muşchiul cel mai puternic din trupul unui bărbat?

SYLVIE: Înainte sau după?

MICKEY: Sper că nu-i mai trimiți bani lui Phil? Sau da?

OLIVE: Nooo!

MICKEY: Ba-i mai trimite.

OLIVE: Ei...câteva sute de dolari, acolo. Până i se mai îndreaptă situația.

MIKEY: De doi ani se tot îndreaptă. Cât de strâmbă era?

OLIVE: N-am încotro. De câte ori îi aud vocea la telefon, se lasă cu câte un cec. Ştie el cum să mă moaie! Începe să scâncească şi mă dă gata.

RENÈE: Eu n-aş putea să întreţin un fost-soţ. În nici un caz, până când femeile n-or să fie salarizate la egalitate cu bărbații!

SYLVIE şi MICKEY: Just!

VERA: Ei, trebuie să privim lucrurile din ambele perspective. Sosul bun pentru gâscă e bun şi pentru gânsac.

SYLVIE (*uitându-se la ea*): O să-i laşi cu gura căscată pe cei din Florida.

VERA: Nu vreți să-mi răspundeți care-i cel mai puternic muşchi?

RENÈE: Limba.

VERA: Corect!

RENÈE (*aruncă zarurile*): Să nu mă întrebați de unde ştiu. Trei. Unu, doi, trei. Sport şi Divertisment. (*Sună telefonul.*)

VERA (*citeşte întrebarea*): „Cum se numeşte mâncarea preparată din intestinul subțire al porcului, şi care se consumă în sud?"

OLIVE: Mâncarea servită în avion.

SYLVIE: *Chitlins.*

OLIVE (*ridică receptorul*): Alo? Dumnezeule Mare, Phil,...tocmai vorbeam despre tine.

MICKEY: Să-i ascundă cineva carnetul de cecuri! (*Renée aruncă din nou zarurile şi calculează în timp ce Olive vorbeşte.*)

OLIVE (*la telefon*): Cum te mai simți, Phil? După voce s-ar zice că eşti bine. Obosit?... Da, parcă eşti puțin răcit...Ai dormit prost? (*Pune palma pe receptor şi li se adresează fetelor*): Scânceşte. Asta o să mă coste.

MICKEY: Nu ceda! Gândeşte-te la asediul de la Alamo!

OLIVE (*la telefon*): Şi ce-ai mai făcut, Phil?... Te-ai gândit tot timpul la mine. Vai, ce drăguț! (*Astupă receptorul cu palma, şi se întoarce spre fete*): Asta înseamnă o sumă de patru cifre. (*Din*

nou la telefon): Ai o problemă? Ce fel de problemă?

SYLVIE: Vrei să întrerupem legătura?

OLIVE (*înalță mâna ca s-o calmeze pe Sylvie; apoi din nou la telefon*): Ai o restanță de două luni la chirie? Vai, îmi pare rău... Şi la cât se ridică datoria?

RENÈE (*către fete*): La un milion jumătate.

OLIVE (*la telefon*): Vai, aş dori să te pot ajuta, Phil, dar şi eu sunt pe geantă. Tocmai mi-am plătit impozitele pe ultimii doi ani.

MICKEY: Aşa! Închide telefonul, fată! Fii şi tu o dată tare.

OLIVE (*la telefon*): Ştiu... Ştiu, Phil că-ți vine foarte greu să ceri. Şi mie îmi vine la fel de greu să te refuz.

SYLVIE: Închide telefonul! Închide, înainte de începe să plângă.

OLIVE: Ce-i cu vocea ta, Phil?... Vai de mine, Phil, nu plânge! Te rog, Phil... Ascultă, îți trimit trei sute de dolari, e bine?

RENÈE: Până şi Maica Theresa ar fi geloasă pe tine!

OLIVE: Nu mai tuşi, Phil... Nu-mi specula compătimirea... Îți trimit cinci sute, şi cu asta basta...

SYLVIE (*către fete*): O să ajungă la şase sute cincizeci.

OLIVE (*la telefon*): Phil, trebuie să plec... mă bucur că te-am auzit. Ce e?... Aniversarea noastră!... Când?... Doamne, săptămâna viitoare, ai dreptate... O!...Şi eu îți doresc ție, Phil... Sigur. Şase sute cincizeci e bine?... La revedere, Phil. (*Pune receptorul în furcă şi se uită la fete, încurcată şi ruşinată*): Avea o voce ca Cele două Orfeline pe o noapte de furtună; ce vreți de la mine?

RENÈE (*arătându-i pungile de cartofi prăjiți*): Fostului tău soț îi dai şase sute cincizeci de dolari şi celor mai bune prietene ale tale le dai să mănânce cipsuri contemporane cu Manuscrisele de la Marea Moartă?

OLIVE: Am şi eu o fatală slăbiciune de caracter: Phil. Împuşcați-mă, n-aveți decât!

MICKEY: Dacă vorbeşti serios, am la mine revolverul din dotare.

VERA (*citeşte cartonaşul*): „Care-i cea mai veche legumă din lume?" (*Toate se uită la ea mirate.*)

SYLVIE: Tu eşti!

RENÈE (*către Olive*): Mai există şi alți bărbați pe lume încă n-ai aflat?

OLIVE (*apropiindu-se*): Ştiu. Chiar în blocul ăsta sunt doi spanioli, frați, care-s nebuni după mine. Cei mai sexy tipi pe care i-am văzut vreodată....Se vede că m-am smintit de tot; de ce trimit şase sute cincizeci de dolari unui neisprăvit de jucător păgubos ca Phil?

MICKEY (*către Renée*): Dă-mi geanta! O împuşc pe loc..

VERA (*către Sylvie şi Renée*): Ăsta-i răspunsul vostru final?

SYLVIE: Da! Tu eşti cea mai veche legumă care se cunoaşte pe lume.
VERA: Greşit! Mazărea.
SYLVIE: Atunci tu eşti a doua. (*Vera aruncă zarurile.*)
OLIVE: Tinerii de azi sunt mai deştepți ca noi. De ce să înduri toate belelele unei căsătorii, când poți să-ți iei un coleg de cameră? Mâine încep să mă uit după unul în autobuz.
VERA: Divertisment.
RENÉE (*citeşte*): „Ce formație muzicală a jucat în filmul *Rock Around the Clock*"?
OLIVE: Toată lumea! Răspundeți toate în cor!
TOATE CINCI: „*Bill Haley* şi *The Comets*"!
SYLVIE: Voi îl mai țineți minte pe Danny Flannigan? Îi sfârâiau călcâiele după fete.
MICKEY: Purta blugi talia 28 când de fapt el avea 32.
RENÉE: Îmi aduc aminte de prima oară când am dansat lipită de el. Îmi spunea mereu: „Nu-i ce crezi tu, am în buzunar două pachete de țigări". A doua zi a trebuit să mă duc să mă spovedesc.
OLIVE: Îşi turna întotdeauna un kilogram de ulei în păr. Vă amintiți de iarna când a ieşit afară şi i-a înghețat capul? A trebuit să se pieptene cu un ciocan şi o daltă.
VERA: Ştiți cine mi se părea mie cel mai drăguț din toată şcoala?... Domnul Schwartzman, directorul. (*Fetele se uită una la alta.*)
OLIVE: Nu-mi plăcea să am şaptesprezece ani...până când am împlinit treizeci şi cinci. Înțelegi ce vreau să spun? (*Toate par îngândurate*.)
MICKEY: Da.
SYLVIE: Da.
RENÉE: Da.
VERA: Da.
(*Sylvie, Renée şi Mickey dau din cap... Apoi devin tăcute, pierdute în amintirile anilor de şcoală. Sună telefonul. S-ar spune că nici nu-l aud. Sună din nou. Olive se ridică şi ia receptorul.*)
OLIVE (*la telefon*): Clubul fanilor lui Chubby Checker. Alo! Pe cine căutați? (*Brusc zâmbeşte, îşi catifelează vocea, se întoarce cu spatele la fete.*) Al, bună, iubitule. (*Devine foarte seducă-toare; celelalte fete ascultă*.) Ți-am spus să nu mă chemi în seara asta... Nu pot vorbi acum cu tine... Ştii bine că *da*, scumpule... În ordine. O clipă. (*Se întoarce.*) Mickey, soțul tău. (*Lasă receptorul din mână*.)
MICKEY (*se ridică, se duce la telefon*): N-aş avea nimic împotrivă să ai *într-adevăr* o legătură cu el. M-ar bătea mai puțin la cap pe *mine*. (*Ridică receptorul.*) Alo, Stanley, ce s-a întâmplat?

Ți-ai pregătit masa? Ce-ai mâncat? Cotlete de miel? Foarte gustos, Stan.

VERA: Bărbatul tău ştie să gătească cotlete de miel?

MICKEY (*cu palma pe receptor*): Le fierbe în apă. (*Din nou la telefon*.) Cine?... Nu, încă n-a apărut. Cum? Glumeşti... De unde să ştiu? Bine, aşa o să fac... Da. La revedere. (*Către celelalte.*) Ce v-am spus eu?

RENÉE: Ce s-a întâmplat?

MICKEY: A dispărut Florence.

RENÉE: Dumnezeule mare!

MICKEY: A lipsit toată ziua de acasă. Şi-a contramandat masajul facial şi pedicura. A lipsit şi de la cursurile de yoga şi nu s-a dus nici la consultantul ei spiritual. Nimeni nu ştie unde e. Stan tocmai a vorbit cu soțul ei.

OLIVE: Stai puțin. O zi lipsă nu înseamnă dispariție.

RENÉE: Aşa e. Trebuie să lipseşti patruzeci şi opt de ore ca să dispari.

SYLVIE! E mare amatoare de artă modernă. Poate că-i la Muzeu.

VERA: Poate că a rămas încuiată în Muzeu. O dată am vorbit timp de douăzeci de minute unui gardian până să-mi dau seama că era o statuie. (*Sylvie o priveşte cu ochi mari*.)

RENÉE: Poate c-a avut un accident.

OLIVE: S-ar fi aflat.

RENÉE: Şi dacă zace undeva, într-un şanț? Cine ar putea s-o identifice?

OLIVE? Are carduri de la patruzeci şi şapte de magazine. Dacă trec opt ore fără ca Florence să facă vreo cumpărătură, New Yorkul îşi închide porțile.

RENÉE: Poate c-a fost prădată.

OLIVE: Ai idee ce ține Florence în poşetă? Un spray cu gaz lacrimogen, o sirenă şi un *talkie-walkie* polițienesc. Dacă o atingi pe umăr, te trezeşti imediat cu o patrulă de poliție.

MICKEY: Nu ştiu, dar am o presimțire că a dat de necaz şi zace pe undeva.

OLIVE: Ce rost are să ne dăm cu presupusul? Îl chem pe Sidney. (*Se îndreaptă spre telefon*.)

SYLVIE: Stai aşa! Nu răscoli lucrurile. Faptul că *noi* nu ştim unde e nu înseamnă că *altcineva* n-o fi ştiind... Are vreo legătură? Se întâlneşte cu cineva în secret?

VERA: Vrei să spui cu un hipnotizator?

SYLVIE (*se holbează la ea*): Tu faci o cură de Diazepam?... Nu ți-ai pus niciodată problema că ar trebui să iei puțină viteză ca să ții pasul cu noi?

OLIVE: Florence nu calcă strâmb. Nu s-a dezbrăcat nici măcar când a născut copiii.

SYLVIE: Nu se ştie niciodată. Azi trăim într-o altă lume. Ce are voie să facă bărbatul, are voie şi femeia... eu personal n-am făcut-o niciodată, dar asta nu înseamnă că n-am avut uneori chef s-o fac. Recunoaşteți şi voi c-ați avut chef.

VERA: Eu, nu.

SYLVIE: Vorbesc despre femei *normale*.

OLIVE (*formând un număr la telefon*): Pierdem timpul de pomană. Îl chem pe Sidney şi-l întreb ce s-a întâmplat. (*La telefon.*) Alo? Sidney?... sunt Olive. Tocmai am auzit. Ascultă, Sidney, ai vreo idee pe unde ar putea fi?... Cum?... Glumeşti... De ce?... Nu, n-am ştiut... Doamne, asta-i rău de tot... Ascultă, Sidney. Stai cuminte şi cum aflu ceva te anunţ. Bine, la revedere. (*Pune receptorul în furcă. Toate femeile se uită la ea, cu răsuflarea tăiată. Olive se îndreaptă în tăcere spre canapea. În cele din urmă, vorbeşte.*) S-au despărțit.

VERA: Cine?

OLIVE: Cine???... Florence şi Sidney, cine altcineva? S-au despărțit. Căsătoria lor s-a dus dracului.

VERA: Nu mai spune!

RENÉE: Nu pot să cred.

SYLVIE: După paisprezece ani!

VERA: Erau un cuplu atât de fericit!

MIKEY: Paisprezece ani de căsnicie nu înseamnă un cuplu fericit. Înseamnă doar un cuplu longeviv.

SYLVIE: Ce s-a întâmplat?

OLIVE: Omul vrea să fie liber, asta-i tot.

MICKEY: O să se prăbuşească, o cunosc pe Florence. O să facă un gest necugetat.

SYLVIE: Spunea mereu: „Mariajul nostru o să dureze o sută de ani..." Ce s-a întâmplat?

OLIVE: Ei, a greşit cu optzeci şi şase de ani.

MICKEY: O să se sinucidă. Auziți ce spun? O să încerce să se sinucidă.

SYLVIE: Mickey, vrei să mai taci din gură? Încetează măcar două minute să fii polițistă. (*Către Olive*) Şi unde s-a dus, Olive?

OLIVE: S-a dus să se sinucidă.

MICKEY (*către Sylvie*): Ce v-am spus eu?

RENÉE (*către Olive*): Vorbeşti serios?

OLIVE: Aşa m-a informat el. S-a dus să se sinucidă. Nu voia să o facă acasă, pentru că mama ei dormea.

VERA: Dar de ce voia să se sinucidă?

OLIVE: De ce? Pentru că-i isterică.

SYLVIE (*către Olive*): Adică a declarat pur şi simplu: „Mă duc să mă sinucid?" Ce-a făcut? A lăsat un bilet?

OLIVE: Nu. A trimis o telegramă.

MICKEY: O telegramă de sinucigaş?

RENÈE: Dacă vrea să se sinucidă, ce nevoie era să trimită o telegramă?

OLIVE: Păi, cu cât anunță mai repede, cu atât are mai multe şanse să fie salvată.

VERA: A, înțeleg. De fapt nu vrea să se omoare. Vrea numai să fie salvată.

MICKEY: Noi, la poliție, avem mereu de-a face cu cazuri din astea. Mor de dorința să atragă atenția asupra lor. Avem un bărbat care în fiecare sâmbătă ne telefonează că se aruncă de pe Podul George Washington. Nici nu-i mai răspundem.

RENÈE: Nu ştiu, dar întotdeauna există o „prima dată". Poate că la ea asta-i prima dată când într-adevăr are de gând.

OLIVE: Nu. E prea fricoasă ca să se omoare. Îşi pune cureaua de protecție şi când stă în maşină la cinematograful în aer liber.

SYLVIE: Mă rog, dar nu putem sta cu mâinile în sân.

VERA: Există vreun loc unde putem s-o căutăm?

SYLVIE: Unde? Unde poți căuta o sinucigaşă care vrea să trăiască? (*Se aude soneria de la uşa de intrare.*)

OLIVE (*cu voce scăzută*): Bineînțeles! Dacă vrei să te sinucizi, care-i locul cel mai comod?... Lângă prietenele tale.

VERA (*se îndreaptă spre uşă*): Îi deschid eu. (*Toate fetele vorbesc repede, nervos.*)

RENÈE: Stați o clipă! S-ar putea să aibă o criză de isterie. Hai s-o luăm cu binişorul. Dacă ne arătăm noi calme, poate o să se calmeze şi ea.

MICKEY: Adevărat. Aşa vorbim şi noi cu ăia de pe muchia prăpastiei. Cu blândețe, încurajator, ca un preot.

VERA: Şi ce să-i spunem?

MICKEY: Nimic. Absolut nimic. Ca şi cum n-am aflat nimic.

SYLVIE: Poate c-ar fi bine să anunțăm poliția.

MICKEY (*furioasă*): Dar *eu* ce dracu sunt? Nu sunt poliția?

OLIVE: Nu mai terminați odată cu vorbăria? Putea să moară de bătrânețe de când tot aşteaptă la uşă... Stați jos cu toatele. (*Fiecare îşi reia locul. Vera se îndreaptă spre uşă. Către Mickey*): Pune-ne o întrebare.

MICKEY: Trebuie mai întâi să dați cu zarul. Să vedeți ce domeniu vă cade.

OLIVE: Cui îi mai pasă de domeniu? Pune orice întrebare.

MICKEY: Eu am o minte prea logică. Nu pot să pun o întrebare până nu mi se indică domeniul.

RENÈE: Sport şi Divertisment. (*Se aude din nou soneria la uşă*.)
SYLVIE: Nu, Sport şi Divertisment e prea complicat.
OLIVE: Nu pot să-mi cred urechilor!
VERA: Să-i spun lui Florence să aştepte o clipă?
OLIVE (*către Mickey*): Filme! Divertisment! Orice! *Deschide odată uşa aceea!*
(*Mickey ridică un cartonaş, în timp ce Vera deschide uşa. Apare Florence, îngrijit îmbrăcată. Ţine în mână o poşetă. Încearcă să se comporte normal, dar îi putem ghici încordarea şi îngrijorarea*.)
FLORENCE: Hello, Vera.
VERA: A, hello, Florence. Am şi uitat de tine. (*Vera se întoarce la locul ei şi Florence intră*.)
OLIVE: Ei, o porție în plus.
FLORENCE: Hello, fetelor! (*Fetele nici nu ridică ochii; răspund în treacăt „Hello, Florence!", dar atenția lor e concentrată asupra jocului*.)
SYLVIE (*către Mickey*): Eşti bună să repeți întrebarea.
MICKEY; Dar nici n-am pus-o... „Spuneți numele a trei actori care l-au interpretat în filme pe Charlie Chan"?
FLORENCE (*se învârteşte prin cameră*): Îmi pare rău că am întârziat.
OLIVE: Ei, cinci, zece minute. Nu-i mare pagubă...ai acolo nişte sandvişuri dacă ți-e foame.
FLORENCE: Chiar mi-e foame. Toată ziua n-am pus nimic în gură. (*Se uită la sandvişuri*.) Nu. N-are nici o importanță.
OLIVE: Care era întrebarea?
RENÈE: Trei actori care l-au interpretat pe Charlie Chan.
FLORENCE: Ai ceva de băut?
OLIVE: Sigur, Coca Cola, Pepsi, Seven-Up, tot ce doreşti.
FLORENCE: Mă gândeam la o tărie. Ai ceva tare?... Un Dubonnet?
OLIVE: Dubonnet?... Nu, tocmai am dat gata ultima ladă.
FLORENCE: N-are importanță. (*Îşi întoarce fața şi oftează audibil*.) Nimic nu mai are importanță.
OLIVE (*atentă la joc*): ...Trei actori care au interpretat pe cine?
MICKEY: Charlie Chan! Charlie Chan! De câte ori să-ți spun? Pe Charlie Chan.
SYLVIE: Hei, luați-o mai încet. Calmați-vă!
FLORENCE (*se aşează în spatele Verei şi se joacă cu părul acesteia*): M-a căutat cineva la telefon?
OLIVE: La telefon? Nu-mi aduc aminte. Fetelor, a căutat-o cineva pe Florence? (*Toate murmură „Nu-mi aduc aminte"*) De ce? Aşteptai să te cheme cineva?
FLORENCE: Eu? Cine să mă cheme pe mine?

OLIVE (*se întoarce la joc*): Trei actori care l-au interpretat pe Charlie Chan, asta era?
MICKEY: Da, asta-i întrebarea. Ai ghicit.
OLIVE: Adică în acelaşi film?
MICKEY (*pierzând răbdarea*): Cum ar fi putut să joace în acelaşi film? De ce-ar fi nevoie de trei Charlie Chan în acelaşi film?
VERA: O dată au fost doi Tarzani în acelaşi film.
MICKEY (*repezind-o*): Niciodată! Niciodată n-au fost doi Tarzani în acelaşi film.
VERA: Unul din ei pretindea c-ar fi Tarzan.
MICKEY (*pierzându-şi controlul*): Atunci n-au fost *doi* Tarzani. a fost *un* Tarzan şi unul care se dădea drept Tarzan.
RENÉE: Aveți-vă ca frații! Fără nervi!
OLIVE: Calmați-vă, cu toatele!
MICKEY: Scuzați-mă, nu mă pot reține. Totul mă enervează.
SYLVIE: Pentru că şi tu enervezi pe toată lumea.
MICKEY (*sarcastică*): Îmi pare rău. Iertați-mă. Mă duc să mă împuşc.
OLIVE (*avertizând-o*): Mickey! (*Arată cu capul spre Florence; cu toatele amuțesc când o văd pe Florence îndreptându-se spre fereastră*.)
FLORENCE: Vai, ce vedere frumoasă ai de aici! E etajul doisprezece?
OLIVE (*se ridică repede*): Nu, numai unsprezece. (*Închide, grăbită, fereastra*.) Se cheamă că-i doisprezece, dar să ştii că-i numai unsprezece... Flo, vrei să te aşezi să joci? E devreme încă. (*Olive se întoarce la masă*.)
FLORENCE: Nu. În seara asta nu cred că m-aş putea concentra.
SYLVIE: E domeniul tău favorit, filmele.
FLORENCE: În seara asta nu cred c-aş putea deosebi un film de altul.
OLIVE: La întrebarea asta poți răspunde: „Numiți trei actori care l-au interpretat pe Tarzan...".
MIKEY: pe Charlie Chan! CHARLIE CHAN!
FLORENCE: Sidney Toler, Warner Oland şi Peter Ustinov... Scuzați-mă. (*Traversează camera.*)
OLIVE: Unde te duci?
FLORENCE: Trebuie să mă duc la toaletă.
OLIVE: Singură?
FLORENCE: Întotdeauna mă duc singură... de ce întrebi?
OLIVE: Fără nici un motiv... O să stai mult?
FLORENCE: Cât o să am nevoie. (*Intră în baie*.)
MICKEY: Eşti nebună? O laşi să se ducă singură?
OLIVE: Cum o să se omoare în closet?
SYLVIE: Cum adică cum? Poate să înghită pilule. Poate să-şi taie venele.

OLIVE: E toaleta pentru musafiri. N-are nimic acolo. Ce poate să facă? Să înghită un prosop?
MICKEY: Ar putea să sară.
VERA: Are dreptate. Nu-i fereastră?
OLIVE: Lată de zece centimetri.
MICKEY: Ar putea să-şi vâre capul pe geam şi să lase apoi fereastra să-i taie gâtul ca o ghilotină.
OLIVE: Ar putea să tragă apa peste ea şi să ajungă în East River. Vă spun eu că n-o să facă nimic.
VERA: Ssst! Linişte! (*Ascultă cu toatele. Se aude cum plânge Florence în baie*.) Plânge!
RENÈE: Trebuie să facem ceva. N-o putem lăsa să plângă acolo de una singură.
OLIVE: Vrei să intri să plângi şi tu cu ea? (*Se aude apa de la toaletă*.)
VERA: Iese! (*Toate se aşează în grabă la masă dar încurcă locurile. Se ridică repede şi îşi reiau locurile potrivite. Adoptă o mină relaxată, ba chiar plictisită*.)
FLORENCE (*intră în cameră ştergându-şi ochii şi nasul*).
OLIVE (*citeşte de pe cartonaş*): „În ce film, Claude Rains şi Bette Davis..."
FLORENCE: În *Mister Skeffington*. Mă duc să fac o plimbare. (*Îşi ia pardesiul şi poşeta*.)
OLIVE: Unde te duci să te plimbi la ora asta din noapte?
FLORENCE: Nu ştiu. Pe malul râului.
OLIVE: Pe malul *râului*?
FLORENCE: Aţi aflat ceva. Nu-i aşa?
OLIVE: Nu.
FLORENCE: Ba da. Sunteţi speriate că o să încerc să mă sinucid pentru că Sidney m-a părăsit după paisprezece ani de căsnicie, ticălosul! (*Izbucneşte în plâns şi aleargă la uşă*.) Trebuie să plec.
OLIVE: Florence, nu!
RENÈE: Florence, renunţă, te implor! (*Toate se roagă de ea*.)
FLORENCE: Nu mă opriţi! Nu încercaţi să mă opriţi!
(*Florence încearcă să iasă pe uşă şi fetele o trag îndărăt*.)
MICKEY: Florence, suntem prietenele tale. Nouă ne poţi povesti totul.
FLORENCE (*cu lacrimi în glas*): Nu pot trăi fără el. Nu mai are nici un rost să trăiesc!
(*Mickey, poliţista, o înşfacă pe Florence şi-i imobilizează un braţ la spate. Cu braţul liber Florence îi arde un ghiont în coaste. Mickey se încovoaie de durere. Florence se smulge din mijlocul celorlalte şi fuge la baie, în direcţia opusă. Fetele aleargă după ea, în şir indian, pentru că între masă şi*

scaune nu-i loc să treacă decât una câte una. Cu toatele o urmează pe Florence în baie. Ultima dintre ele închide uşa. Dinăuntru răzbat zgomote de busculadă, pe care publicul nu o vede. Apoi zgomotele se opresc brusc. Prima care iese e Olive, ţinându-şi mâna care o doare. E urmată de Renée.)

RENÈE: Nu trebuia să o loveşti atât de tare.

OLIVE: M-a muşcat de gât. Ce-ai fi vrut să fac, să-i ling faţa?

MICKEY (*iese din baie mergând de-a-ndăratelea, mişcându-şi braţele de parcă ar dirija circulaţia*): Culc-o pe canapea. (*Iese Sylvie, urmată de Vera, purtând-o pe umeri pe Florence inconştientă*.)

SYLVIE: Masează-i încheieturile!

RENÈE: Îşi revine.

FLORENCE: Lăsaţi-mă în pace, vă rog. Mă descurc singură.Vă rog pe toate să mă lăsaţi singură... Ah, Doamne! Stomacul!

MICKEY: Ce-i cu stomacul?

VERA: I s-a făcut rău. Uitaţi-vă la faţa ei!

FLORENCE: Nu mi-e rău. Sunt bine. N-am înghiţit nimic, jur.

OLIVE: Ce vrei să spui? Ce-ai înghiţit?

FLORENCE: Nimic.

OLIVE: Juri?

FLORENCE: Jur.

OLIVE: Pe viaţa copiilor tăi?

FLORENCE. Nu. Pe viaţa soţului meu.

MICKEY: Aţi auzit? A înghiţit pilule.

FLORENCE: Numai câteva. (*Toate arată alarmate*.)

OLIVE: Câte pilule ai înghiţit?

MICKEY: Ce fel de pilule?

FLORENCE: Nu ştiu. Nişte pastile mici, verzi. Am înghiţit tot ce am găsit în dulăpiorul lui Sidney. Probabil că eram nebună.

OLIVE: Îl chem pe Sidney. Să se uite în dulăpiorul de medicamente.

FLORENCE: Nu! Nu-l chema! Dacă aude că am înghiţit o sticlă întreagă de pilule...

MICKEY: O STICLĂ ÎNTREAGĂ DE PILULE?...Repede! Chemaţi Salvarea! (*Renée ridică receptorul şi formează numărul*.)

OLIVE: Poate că erau vitamine. S-ar putea să fie cea mai sănătoasă persoană din camera asta... Nu vă pripiţi.

FLORENCE: Nu-l chemaţi pe Sidney. Promiteţi-mi că n-o să-i telefonaţi.

MICKEY: Pălmuiţi-i obrajii! Deschideţi fereastra! Să respire aer curat.

SYLVIE: Daţi-o jos! N-o lăsaţi să adoarmă! (*Sylvie şi Renée o ridică în picioare pe Florence, îi trec braţele peste umerii lor şi încep s-o plimbe prin cameră*.)

MICKEY: Masaţi-i încheieturile. Să-i circule sângele! Plimbaţi-o!

Țineți-i sângele în mişcare!

RENÈE: La spital sună ocupat. (*Pune receptorul în furcă. Olive a rămas tot timpul aşezată pe canapea, privind cu dispreț la tot balamucul*.)

SYLVIE (*către Olive*): În blocul ăsta nu locuieşte vreun medic?

OLIVE: Un oftalmolog. Dacă orbeşte, îl chem. (*Fetele continuă să o plimbe*.)

FLORENCE: Lăsați-mă jos. Nu pot să merg atâta fără pantofii mei de sport.

MICKEY: Nu te aşeza jos până nu ies pastilele alea din tine.

FLORENCE: Au ieşit. Le-am evacuat.
(*Sylvie şi Mickey se opresc şi se holbează la ea*.)

FLORENCE: Am mâncat o pizza pe Broadway. Şi am vomitat în lift.
(*Sylvie şi Mickey continuă să o privească, apoi se îndepărtează de ea*.) Îmi pare rău. Locatarii or să creadă că a făcut-o un câine... Pot să beau ceva?

VERA: Îți aduc eu. Vrei o Fanta sau un Sprite?

SYLVIE (*răcnind*): Adu-i o dată ceva de băut!

VERA: În regulă. (*Aleargă la bucătărie. Florence se aşază pe un scaun*.)

FLORENCE (*plângând*): Paisprezece ani! Ştiai că suntem căsătoriți de paisprezece ani, Renée?

RENÈE: Da, Florence, ştiam.

FLORENCE: Şi acum, gata. Pur şi simplu, gata. Paisprezece ani duşi pe apa sâmbetei.

SYLVIE: Poate că-i numai o ceartă. V-ați mai certat şi altădată.

FLORENCE: Nu. S-a terminat definitiv. Mâine se duce la un avocat... La vărul *meu*.

MICKEY: E în ordine, scumpo. Varsă-ți amarul! Descarcă-ți sufletul.

FLORENCE: Douăsprezece ore am plâns fără încetare. Nu-mi dau seama de unde au putut să vină atâtea lacrimi. Probabil că lacrimile se autoalimentează în cerc, ca fântânile arteziene.

VERA: Doctor Pepper îți place?

FLORENCE: Nu-l chema. Mă simt bine.

VERA: Nu. Doctor Pepper e o băutură.

FLORENCE: A, mulțumesc, Vera. (*Ia cutia şi o goleşte*.) Scuză-mă.

OLIVE: Florence, toată lumea era moartă de îngrijorare din cauza ta. Unde ai fost toată ziua?

FLORENCE: Nu ştiu. Am hoinărit prin oraş... până la urmă am ajuns la Muzeul de Artă Modernă. I-am vorbit un ceas unui gardian care a ascultat nemişcat tot ce i-am spus. Ce răbdare! (*Toată lumea se uită la Vera, care ridică din umeri*.)

MICKEY: În regulă, hai să nu mai stăm să ne căscăm la ea. Să spargem

rândurile.

OLIVE: Da. Haideți! N-are nimic. E timpul să încheiem seara asta. (*Mickey, Sylvie, Renée si Vera încep să-şi strângă lucrurile*.)

FLORENCE: Mi-e atât de ruşine. Fetelor, vă rog să mă iertați.

VERA: E în ordine. Înțelegem totul.

MICKEY (*cu voce scăzută*): Cunoşti numărul de telefon de la Linia Fierbinte a Sinucigaşilor?

OLIVE: O să-l iau de la Florence, că are un cont acolo... (*Mickey dă din cap şi iese. Celelalte se îndreaptă spre uşă*.)

FETELE: Noapte bună, Flo... Ai grijă de tine scumpo... Îți telefonăm mâine. (*Ies cu toatele. Uşa se închide. Apoi se deschide din nou şi Renée îşi bagă capul pe uşă*.)

RENÈE: Olive, dacă se întâmplă ceva, sună-mă. (*Olive aprobă din cap, Renée iese şi închide uşa, care se redeschide, şi de astă dată apare capul lui Sylvie*.)

SYLVIE: Olive, eu locuiesc la trei străzi de aici. Dacă e nevoie, pot veni în cinci minute. (*Olive aprobă din cap. Sylvie iese, închide uşa, care apoi se redeschide şi apare Vera*.)

VERA: Dacă ai nevoie de mine, sunt de găsit la Motelul Meridian din Miami Beach.

OLIVE: Tu ai să fii prima pe care o s-o chem, Vera. (*Vera aprobă din cap şi iese...*)

MICKEY (*către Olive*): Eşti sigură că te descurci?

OLIVE: Sunt sigură.

MICKEY (*cu glas tare, către Florence*): Noapte bună, Florence. Încearcă să dormi. Îți garantez că mâine, la lumina zilei, lucrurile or să arate mai bine. (*Către Olive, în şoaptă*): Ascunde toate curelele şi pungile de plastic din casă. (*Olive închide uşa după Mickey şi străbate încet încăperea*.)

OLIVE: Oh, Florence, Florence, Florence!

FLORENCE: Ştiu, ştiu, ştiu... Ce să mă fac, Olive?

OLIVE: În primul rând o să speli pilulele alea din tine cu o cafea fierbinte. O fac eu.

FLORENCE: Lucrul îngrozitor e că îl iubesc încă. E un mariaj împuțit, dar încă îl iubesc. Nu vreau să divorțez.

OLIVE: Vrei un biscuit maro? Un discuit cu şocolată? Sunt vechi de trei săptămâni, dar aş putea să-i prăjesc.

FLORENCE: Dacă Sidney o rupe cu mine, o să fiu prima femeie din familia mea care divorțează.

OLIVE: Dar mi-ai povestit că mama şi tatăl tău au divorțat.

FLORENCE: Vreau să spun că o să fiu prima după ei... Sora mea e încă măritată.

OLIVE: Vrei o cafea expres? Cu biscuiți Stella D'Oro?

FLORENCE: Cum îndrăzneşte să mă trateze în felul ăsta? Cum îndrăzneşte? (*Izbeşte furioasă în braţul fotoliului şi imediat îşi duce mâinile la gât*.) Oh, gâtul! Gâtul! Gâtul meu!

OLIVE: Ce-ai făcut?

FLORENCE (*ţinându-se de gât*): E un spasm nervos. Mi se localizează în gât. Ah, Dumnezeule, ce mă doare!

OLIVE: Cum pot să te ajut?

FLORENCE: Un prosop. Adu-mi un prosop! Fierbinte.

OLIVE: Imediat. Nu vrei şi nişte aspirină?

FLORENCE: Da. Aspirina-i eficientă... şi nişte coniac. Nu pot să-mi mişc gâtul.

OLIVE: Prosop fierbinte, aspirină şi coniac. Mai vrei altceva?

FLORENCE: Unguent Ben-Gay. Să mă masez.

OLIVE: Bine (*dă să iasă*).

FLORENCE: Şi un fular. Un fular de lână... din caşmir, dacă ai aşa ceva. Ştiam că mi se apropie un necaz. Mă strecuram în vârful picioarelor în baie, la miezul nopţii şi mă rugam: „Doamne, te rog ajută-mă să-mi salvez căsnicia. Te rog, Doamne, învaţă-mă ce să fac. Arată-mi unde greşesc. Te rog, ajută-mă, Doamne!" şi pe urmă îl auzeam pe Sidney din dormitor: „Doamne, te rog fă-o să tacă odată! Te rog, Doamne, închide-i gura!"

OLIVE (*se întoarce cu o tăviţă cu medicamente*): Poftim, leagă-ţi fularul. Ia aspirina...

FLORENCE (*se aşează la masă*): Mie nu-mi place să mă văicăresc, şi n-am încercat niciodată să-l schimb pe Sidney... Poartă o căciulă indiană de două ori mai mare decât capul lui, şi arată ca un câine ciobănesc englez, dar niciodată nu i-am spus o vorbă.

OLIVE: Ia aspirina cu coniacul.

FLORENCE: Acuma şi-a luat cizme de cow-boy. E înalt de un metru cincizeci şi trei şi poartă cizme de cow-boy. Îi ajung până la genunchi... Arată de parcă a căzut de pe un cal în galop. Are şi trăsnăi lingvistice. Acum studiază limba rusă la New School. În loc de *yes*, spune „Da". Totul e „Da".

OLIVE: Te montezi singură, Florence. Relaxează-te.

FLORENCE: Am un soţ de un metru cincizeci şi trei, cu o căciulă de două ori mai mare decât capul lui, cizme care îi ajung până la genunchi şi care spune întruna „Da", şi ăsta îndrăzneşte să-mi dea papucii MIE?

OLIVE: Relaxează-te! RELAXEAZĂ-TE pentru Dumnezeu. Ai un gât

ca Arnold Schwartzenegger.
FLORENCE: Uneori am impresia că sunt nebună. Că ar trebui să fiu internată la balamuc.
OLIVE: Ceva mai târziu, dragă, dacă masajul n-o să aibă efect.
FLORENCE: Asta nu miroase a alifie Ben-Gay.
OLIVE (*se uită la tub*): Ai dreptate. E pastă de dinți.
FLORENCE: Nu cred c-o să-mi ajute. (*Îşi şterge cu prosopul pasta de dinți de pe gât*.)
OLIVE: Pentru că nu te relaxezi. Totdeauna eşti aşa de încordată?
FLORENCE: Din fragedă pruncie. Eram în stare să mestec cu gingiile o bucată groasă de muşchi de vacă.
OLIVE: Apleacă-te! (*Florence se apleacă şi Olive începe să-i maseze spatele*.)
FLORENCE: Olive, fac unele lucruri îngrozitoare. Plâng. Intru în panică. Devin isterică.
OLIVE (*masând-o*): Dacă te doare, spune-mi, pentru că habar n-am ce dracu fac.
FLORENCE: Profit de tine, Olive. Abuzez de prietenia noastră. Ştiu că te scot din minți.
OLIVE: Nu-i adevărat.
FLORENCE: Ba-i adevărat.
OLIVE: Ba nu.
FLORENCE: Ba da. Văd cum îți încleştezi dinții când îți vorbesc. Parcă aveai dinții mai lungi?
OLIVE (*se opreşte din masat*): Okay. Ce-ți mai face gâtul?
FLORENCE: Mai bine.
OLIVE: Bravo.
FLORENCE: Dar niciodată nu ține mult.
OLIVE: Poate că de data asta o să țină.
FLORENCE: Nu. Mi-a şi revenit durerea. (*Îşi freacă iar gâtul*.)
OLIVE (*clatină din cap cu disperare*): Bea-ți coniacul.
FLORENCE: Nu cred că pot. Nu-mi alunecă pe gât.
OLIVE: O să aduc un piston...Haide, bea coniacul... o să-ți facă bine.
FLORENCE: Slavă Domnului că nu-s aici copiii. Sunt într-o tabără de vară, aşa că până în septembrie n-or să ştie nimic.
OLIVE: Te rog, bea coniacul.
FLORENCE. Nu vreau să divorțez. Olive, nu vreau să-mi dau toată viața peste cap. Vorbeşte-mi, învață-mă ce să fac.
OLIVE: Bine, bine. În primul rând trebuie să te calmezi şi să te relaxezi. Pe urmă, o să plănuim împreună o viață cu totul nouă pentru tine.
FLORENCE: Fără Sidney? Ce fel de viață poate fi fără Sidney?
OLIVE: Uite, eu trăiesc fără Sidney şi mă simt foate fericită. Ai să

rezişti, Florence, crede-mă.

FLORENCE: Olive, şi tu ai trecut prin aşa ceva. Ce-ai făcut? Cum ai rezistat?

OLIVE (*bea puţin coniac*): Am băut timp de patru zile şi cinci nopţi. Nu mai puteam lucra. Mâncam noapte de noapte câte un sfert de kilo de praline de ciocolată cu migdale. Am luat şapte kilograme, câte trei jumătate pe fiecare şold. Arătatm de parcă-mi ţineam rufele murdare în buzunare... dar am rezistat.

FLORENCE: Şi ce-o să facă Sidney? Şi el e om. El cum o să reziste?

OLIVE: El e bărbat, bărbaţii au libertate. El poate găsi femei la tot pasul. *Noi* trebuie să donăm un rinichi şi pe urmă să sperăm că bărbatul e recunoscător şi necăsătorit.

FLORENCE: Crezi că Sidney se gândeşte la altă femeie? În asemenea momente?

OLIVE: Îţi garantez că mâine se duce la un bar de burlaci şi se cocoţează pe un scaun înalt cu două cărţi de telefon sub fund.

FLORENCE: Crezi? (*Şi-a pipăit urechea. Deodată, începe să scoată nişte zgomote ciudate, încercând să-şi desfunde urechile.*)

OLIVE: Acum ce mai e?

FLORENCE (*se ridică în picioaare*): Mi se înfundă urechile. E de la sinuzită. Sunt alergică. (*Se îndreaptă spre fereastra deschisă. Olive, speriată, vine după ea*.)

FLORENCE: N-am de gând să sar pe fereastră. Vreau numai să respir aer curat. (*Trage adânc aer în plămâni*.) Sunt alergică şi la parfum. Trebuie să folosesc after shave-ul lui Sidney. Old Spice Menthol... Aveam mereu senzaţia că tocmai m-am întors din Singapore. (*Brusc începe să behăie*.)

OLIVE (*uimită*): Ce faci?

FLORENCE: Încerc să-mi desfund urechile. Trebuie să creezi o presiune internă şi pe urmă se destupă.(*Behăie din nou*.)

OLIVE: S-au destupat?

FLORENCE: Un pic. (*Îşi freacă gâtul*.) Cred că mi-a înţepenit gâtul.

OLIVE: Florence, dă-ţi pace. Nu te mai cârpăci.

FLORENCE: N-am ce-i face. Îi scot pe toţi din minţi. O dată, un consilier matrimonial m-a dat afară din biroul lui. Şi mi-a scris în dosar: Smintită... Nu-l condamn pe Sidney. E imposibil să fii căsătorit cu mine.

OLIVE: E nevoie de doi pentru ca o căsătorie să şchioapete.

FLORENCE: Olive, ce să fac în tot restul vieţii mele! Mi-a mai rămas atâta! Dacă aş fi avut şaptezeci, şaptezeci şi cinci de ani, mai mergea...

OLIVE: Îţi spun eu ce trebuie să faci. O să iei viaţa de la capăt, şi ai să stai pe picioarele tale. Ai să fii independentă.

FLORENCE: Ai dreptate.
OLIVE: Bineînțeles.
FLORENCE: Aşa eram înainte de m-am măritat. Eram o contabilă foarte pricepută. Ai dreptate. O să mă întorc la muncă. Să fiu independentă. O femeie de-sine-stătătoare.
OLIVE: Aşa.
FLORENCE: Poate că ar trebui să-mi reiau vechea slujbă.
OLIVE:: De ce nu? La cine lucrai?
FLORENCE: La Sidney, Doamne, ce greşeală am făcut! Sunt o idioată! Mă urăsc.
OLIVE: Nu te urăşti. Te iubeşti, şi îți închipui că nimeni nu mai are probleme ca ale tale.
FLORENCE: Te înşeli. Întâmplător, ştiu că mă urăsc.
OLIVE: Haide, haide, Florence. N-am mai văzut pe cineva atât de îndrăgostit. Dac-ai avea încă două picioare, le-ai scoate la dans.
FLORENCE: Credeam că-mi eşti prietenă.
OLIVE: Îți sunt. De asta îți şi vorbesc aşa. Te iubesc aproape la fel de mult cât te iubeşti şi tu.
FLORENCE: Atunci ajută-mă.
OLIVE: Cum te pot ajuta pe tine când nu mă pot ajuta nici pe mine? Tu zici că-i imposibil de trăit cu tine. Ei bine, eu am fost şleampătă şi neglijentă încă de mic copil. Când m-am măritat, rochia albă de mireasă avea pete de Coca Cola... Mie îmi stă mintea la alte lucruri... Îmi place să scriu, să pictez, să fac fotografii. Nu-mi place să fac curățenie în casă. Dacă citesc o carte, las totul vraişte în urma mea.
FLORENCE: Eu dacă sunt o bună gospodină, n-o fac pentru mine. Îmi place ca Sidney să se întoarcă de la birou într-o casă curată. Şi copiii mei să aibă respect pentru lucruri. Cum altfel pot fi educați?
OLIVE: La ce bun? Când ai să mori, tot or să arunce noroi peste tine.
FLORENCE: Dac-aş putea să mă schimb...Poate ar trebui să-l sun pe Sidney.
OLIVE: Pentru ce?
FLORENCE: Să mai discutăm situația. Poate că au mai rămas unele lucruri nediscutate.
OLIVE: Tu n-ai nici un pic de amor propriu? Vrei să te târăşti înapoi în patru labe?
FLORENCE: Nici n-ar observa. Ar crede că spăl podeaua.
OLIVE: Florence, ascultă-mă... În noaptea asta dormi aici. Mâine te duci acasă, îți împachetezi medicamentele pentru sinuzită şi sticla cu after shave şi te muți la mine.

FLORENCE: N-am să te deranjez?
OLIVE: Bineînțeles că ai să mă deranjezi.
FLORENCE: Sunt o pacoste.
OLIVE: Ştiu că eşti o pacoste. Eu te-am numit aşa.
FLORENCE: Şi atunci de ce vrei să mă mut la tine?
OLIVE: Pentru că... nici eu nu pot trăi numai cu mine... Mă simt singură, asta e.
FLORENCE: Niciodată n-aş fi crezut că te simți singură. Ai atâtea prietene.
OLIVE: Prietenele se întorc acasă la ora unsprezece... Haide, Florence, te cer în căsătorie. Ce mai vrei, verighetă?
FLORENCE: Dacă ai intenții serioase, Olive, pot să fac nişte lucruri extraordinare cu casa asta. Pot s-o fac să arate ca în *Revista de Decorațiuni Interioare*.
OLIVE: Florence, eu mă mulțumesc şi cu revista *Sportul ilustrat*.
FLORENCE: Vreau să fac ceva. Olive, dă-mi voie să fac ceva.
OLIVE: Bine. Mâine poți să-mi construieşti o terasă. Tot ce vrei tu.
FLORENCE (*începe să deretice în jur*): Mâine ai să mănânci cum n-ai mai mâncat în viața ta. Îți plac blinîi ruseşti? Sau şaşlik caucazian? Ți le prepar la prânz. (*Strânge farfuriile murdare*.)
OLIVE: Nu-i nevoie să găteşti. Îmi place să mănânc în oraş.
FLORENCE: O să luăm micul dejun şi cina acasă; în felul ăsta economisim o avere. O să avem nevoie de bani. Pentru că nu vreau nici un bănuț de la Sidney.
OLIVER: Să nu ne pripim.
FLORENCE: Tu singură m-ai sfătuit să am amor propriu, nu? Cum pot avea amor propriu dacă primesc bani de la Sidney?
OLIVE: Banii constituie singurul domeniu în care nu funcționează amorul propriu.
FLORENCE: N-am nevoie de nimic de la Sidney. Vreau să-i dau o lecție. Vreau să-i arăt ce pot să fac. (*Sună telefonul. Florence se uită la aparat.*) Ăsta-i el! Ăsta-i Sidney! Recunosc după cum sună. (*Telefonul sună din nou. Olive se duce şi ridică receptorul*.)
OLIVE: Alo! O, alo, Sidney. (*Îi face semn lui Florence*.)
FLORENCE (*îşi fâlfâie brațele frenetic*): Nu sunt aici! Nu m-ai văzut! Nu ştii unde sunt!
OLIVE (*la telefon*): Da. E aici.
FLORENCE: NU-I SPUNE! NU ȚI-AM SPUS SĂ NU-I SPUI?
OLIVE (*la telefon*): Da, mi-a povestit totul.
FLORENCE: Cum îi sună vocea? Pare îngrijorat? Ce spune? Vrea să vorbească cu mine? Pentru că eu nu vreau să vorbesc cu el.
OLIVE (*la telefon*): Cu asta sunt de acord, Sidney.

FLORENCE: Cu ce eşti de acord? Nu fii de acord cu el! Fii de acord cu *mine*! *Eu* sunt prietena ta, nu-mi vine a crede că poți să fii de acord cu el.

OLIVE (*la telefon*): Eu găsesc că reacționează foarte bine, Sidney.

FLORENCE: Nu reacționez bine! Reacționez ca o nebună! Tu numeşti asta a reacționa bine?

OLIVE (*la telefon, cu căldură*): Ştiu, Sidney, ştiu că ai făcut totul. Ai fost minunat. Să fii sănătos!

FLORENCE: CE VREI SĂ SPUI CU „SĂ FII SĂNĂTOS"? Nu-i ura să fie sănătos!

OLIVE (*către Florence*): A strănutat, ce vrei de la mine?

FLORENCE: Scuză-mă. Vrea să-mi vorbească? Întreabă-l dacă vrea să discute cu mine.

OLIVE (*la telefon*): Sidney, ai vrea să vorbeşti cu ea?

FLORENCE (*întinde mâna*): Dă-mi telefonul. Vorbesc eu cu el.

OLIVE: A, *nu* vrei să vorbeşti cu ea?

FLORENCE (*şocată*): Nu vrea să vorbească cu mine?

OLIVE (*la telefon*): Da, înțeleg... Înțeleg... Sunt de acord... Ai perfectă dreptate... Okay. Ai grijă de tine... La revedere (*închide*).

FLORENCE: N-a vrut să stea de vorbă cu mine?

OLIVE: A vrut să se asigure că eşti bine.

FLORENCE: Asta a vrut?

OLIVE: A spus că te iubeşte foarte mult şi că eşti o mamă şi o soție admirabilă.

FLORENCE: Aşa a spus?... Şi ce altceva a mai spus?

OLIVE: Lucruri lipsite de importanță.

FLORENCE: Ce a mai spus?

OLIVE: Nimic.

FLORENCE: Ce a mai spus?

OLIVE: Că, însă, ca femeie, eşti nebună de legat.

FLORENCE (*se îndreaptă spre uşa bucătăriei, dar se opreşte şi rosteşte cu încetineală*): Zău?... Asta a spus piticania aia de cow-boy chelbos?... Bine, să-i spui că dacă o să mai trăiască o mie de ani de aici înainte n-o să mai găsească o femeie ca mine. (*Se duce cu farfuriile în bucătărie*.)

OLIVE: Ce dormitor preferi? Cel cu vedere spre New Jersey, sau cel cu vedere spre un tip care doarme gol-puşcă?

FLORENCE (*vine din bucătărie*): Să ştii că mă bucur. Pentru că, în sfârşit, m-a ajutat să-mi dau seama. Totul s-a terminat între noi. Până în clipa asta nu-mi intrase în cap. (*Continuă să deretice prin casă*.)

OLIVE: Vrei nişte pastile de dormit? Îți dau un somnifer.

FLORENCE: Nu pot să înghit.
OLIVE: N-ai decât să-l sugi.
FLORENCE: Până acum nu mi-a venit a crede. Căsătoria mea s-a terminat într-adevăr.
OLIVE: Florence, haide să mergem la culcare. Eu mai am şi altă profesiune, în afară de tine.
FLORENCE: Acum nici nu mi se mai pare atât de îngrozitor. Cred că o să pot trăi şi cu gândul ăsta.
OLIVE: Trăieşte de mâine cu el. Acum du-te la culcare.
FLORENCE: Da. Vreau numai să încep să rearanjez viața pentru noi două. Să pun lucrurile în ordine. Ai un carnet? Vreau să stabilesc meniurile pe toată săptămâna.
OLIVE: NU VREAU MENIURI! Nu-mi planifica mâncarea mea. Nu vreau să fac nici o promisiune unui pui fript. *Te rog, du-te la culcare*!
FLORENCE: Te rog, poți să mă laşi câteva momente singură? Vreau să-mi adun gândurile. (*Începe să strângă cartonaşele de joc*.) Gândesc mai bine când fac curățenie.
OLIVE: Dacă te aud fâțâindu-te, nu pot să dorm. Vrei să faci curățenie? Atunci du-te şi curăță mizeria din lift.
FLORENCE: Mâine dimineață ai să apreciezi ce-am făcut. Dacă scot toată harababura asta de aici, ai să descoperi mobilă pe care nici n-ai ştiut c-o ai. Hai, du-te la culcare. Ne vedem la micul dejun. (*Se lasă în patru labe ca să curețe sub masă*.)
OLIVE: Sper că n-ai de gând să faci cine ştie ce ispravă? Nu te apuci să schimbi tapetul, nu?
FLORENCE: Lasă-mă zece minute. Atâta durează. Promit. (*Îi trimite o sărutare cu degetele*.) Olive!
OLIVE (*care se îndreaptă spre dormitor*): Ce e? (*Florence se urcă pe masă şi începe să şteargă lampa*.)
FLORENCE: Nu mi-am dat niciodată seama cât eşti de singură.Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine să nu ai pe cineva aici, în casă.
OLIVE (*se întoarce spre ea, plină de presimțiri negre*): Nu ştiu... mă rog, o să vedem.

CORTINA

ACTUL II

Scena 1

Două săptămâni mai târziu; în jurul orei zece seara.

Jocul de cultură generală e în toi. De o parte a mesei stau Olive, Vera şi Mickey, de cealaltă, Renée şi Sylvie. Lângă Sylvie e un scaun gol, probabil al lui Florence.

Aspectul camerei e complet schimbat faţă de primul act. Camera are o înfăţişare sterilă, imaculată, fără pată. Nu se mai văd saci cu rufe, ziare şi reviste vechi pe podea, nici farfurii murdare.

MICHEY (*aruncă zarul, apoi numără şase pachete*): Divertisment!

OLIVE: Preferatul meu. Zi întrebarea!

RENÈE (*se uită spre uşa bucătăriei*): Cât timp îi trebuie lui Florence să facă o cafea?

OLIVE: Întâi se repede până în Columbia să culeagă boabele. Haideți, care-i întrebarea?

SYLVIE (*citeşte de pe cartonaş*): ...„Cine era numită Regina Filmelor «REPUBLIC» în anii 'patruzeci?"

OLIVE: O, stai puțin. Ştiu. Nu-mi spuneți. E... cum dracu o chema?... Sfinte Sisoe, îmi stă pe limbă. Una mare, blondă. Infectă ca actriță. Cred că bărbatu-su era proprietarul studioului.

VERA: Dă-ne un indiciu.

OLIVE: NU! N-am nevoie de indicii. Nu vreau indicii...bine, dă-ne un indiciu.

SYLVIE: Avea acelaşi nume ca o firmă de cereale.

MICKEY: Cereale?

VERA: Care se mănâncă reci sau calde?

(*Mickey şi Olive se uită cu ochi mari la Vera. Apare Florence din bucătărie. Poartă un şorț cu danteluțe. Ține în mână un platou cu pahare, gustări şi şervete de pânză. După ce pune tava pe masă, ia şervetele, unul câte unul, le despătureşte şi le aşează în poala fiecăreia dintre jucătoare, începând de la stânga la dreapta*.)

MICKEY (*către Sylvie*): În genul: fulgi de porumb?

VERA: Nu există nici o actriță pe care s-o cheme Fulgi de Porumb. Aş fi ținut minte. (*Florence continuă să aştearnă şervetele*.)

OLIVE: Nuu. Numele unei firme de cereale, Kellog... Kitty Kellog... sau Nabisco... Nora Nabisco. (*Florence toarnă Pepsi într-un pahar cu cuburi de gheață*.)

FLORENCE: Un Pepsi cu gheață pentru Mickey (*i-l oferă*).
MICKEY: Mulțumesc.
FLORENCE (*ține paharul în mână*): Unde ți-e suportul pentru pahar?
MICKEY: Ce anume?
FLORENCE: Suportul. Doar am cumpărat un set frumos de suporturi din plastic.
VERA (*ridică un suport rotund, cafeniu*): Uite-le! Am crezut că sunt tablete mari de ciocolată cu mentă.
FLORENCE: Fetelor, vă rog folosiți suporturile. Vrea cineva sherry cu gheață?
OLIVE (*concentrată asupra* jocului): Farina? (*către Vera şi Mickey*): N-o chema Farina?
VERA: Farina n-a jucat în ciclul de comedii *Banda noastră*?
MICKEY: Exact. Negresa drăguță cu cearcăne la ochi.
FLORENCE: Şi, avem o scrumieră curată pentru Sylvie.
SYLVIE: Mulțumesc.
OLIVE: Are un nume din trei părți...ceva, ceva cerealier.
FLORENCE: Şiii, un sandviş pentru Vera. (*Şterge cu un şervet fundul farfuriei şi o aşează în fața Verei*.)
VERA: Miroase grozav! Ce e, Florence?
FLORENCE: Salată de crabi cu sos de curry şi cu puțin mărar peste orez suedez.
VERA: Ți-ai dat atâta osteneală numai pentru mine?
FLORENCE: Nu-i nici o osteneală. Sincer. Doar ştii că ador să gătesc. (*Vera dă să muşte din sandviş, când Florence îi împinge capul în față*): Mănâncă peste farfurie! Abia am curățat covorul cu aspiratorul... Olive, tu ce doreşti?
OLIVE: Rață pe varză pentru şapte persoane... Nu vezi că încerc să mă concentrez?
FLORENCE: Gin-tonic. Mă întorc într-un minut. (*Dă să se ducă la bucătărie, apoi se întoarce şi arată spre o cutie de metal de pe masă*): Cine a răsturnat aparatul Pur-A-Tron?
MICKEY: Ceee?
FLORENCE: Pur-A-Tron. (*Întoarce cutia*) Fetelor, nu vă jucați cu chestia asta! Eu mă străduiesc să purific aerul, să-l depoluez. (*Agită aerul, fâlfâind un prosop.*)
OLIVE (*pierzându-şi răbdarea*): Faci toate astea dinadins, nu-i aşa? Încerci să-mi distragi atenția, ca să câştige echipa ta.
FLORENCE: Nu-i adevărat. Nici măcar nu cunosc întrebarea.
MICKEY: Cine era poreclită Regina Filmelor „REPUBLICA"?
FLORENCE: Vera Hruba Ralston. (*Se duce în bucătărie. Olive răcneşte.*)
VERA: Ralston! Asta-i firma de cereale.

OLIVE (*sărind în picioarei*): ŞI ASTA NU ERA ÎNTREBAREA EI! ERA A MEA!...Eu mi-am stors creierii şi ea se alege cu succesul pentru că spune Vera Hruba Ralston! (*aruncă şervetele de pe masă*) Fir-ar să fie! Mickey, cât mă costă să angajez un ucigaş cu plată?

SYLVIE (*se ridică în picioare*): Eu nu mai suport! În trei ore n-am trecut de patru întrebări...Nu pot nici să mai gândesc. Tot timpul mi-e teamă că o să se strecoare în spatele nostru ca să ne spele părul cu şampon.

RENÈE: (*îşi duce mâna la gât*). Nu mai pot respira. Blestemul ăsta de aparat a supt tot aerul din cameră.

VERA (*gustă sandvişul*): E delicios. Pâinea e crocantă, fără să fie uscată.

MICKEY: Ştiți ce-am auzit? Că Sidney arată ca dracu. În fiecare seară trimite să i se aducă mâncare chinezească. Stanley l-a văzut pe stradă şi avea sos de soia la gură.

VERA (*continuând să mănânce*): Toate componentele sunt atât de proaspete! Unde o fi găsit crabi proaspeți?

OLIVE: Îi creştem în cada de la baie.

SYLVIE: Motelul ăla din Florida e încă deschis? Cred c-o să plec şi eu acolo.

RENÈE (*arătând spre aparatul Pur-A-Tron*): Ăsta ne omoară, vă spun eu. Mâine dimineață or să ne găsească pe podea cu limbile scoase de un cot.

SYLVIE: Olive, fă ceva! Femeia asta a transformat un joc plăcut de societate în Camera de lectură a Misiunii Creştine.

VERA: Am fost adineaori la baie. Prosoapele sunt extraordinar de curate şi de pufoase! Şi miros atât de plăcut! Ea le-a spălat Olive?

OLIVE: Nu, a trimis prosoapele în India şi acolo le-au spălat bătându-le de pietre.

MICKEY: Păcat că Florence nu a trăit acum o sută de ani. În lumea de atunci ar fi fost foarte apreciată.

OLIVE: Voi încerca să rearanjez epocile.

RENÈE (*se apropie de fereastră şi atinge draperiile*): Doamne, maşina aia infernală a curățat draperiile. Probabil că în momentul ăsta aspiră aerul din plămânii noştri.

SYLVIE (*îşi îmbrară jacheta*): Ascultați! S-o lăsăm baltă. Eu una mă duc acasă.

OLIVE: Stai jos. O să vină îndată.

SYLVIE: Când? Probabil că schimbă hârtiile de pe rafturi.

OLIVE: Nu pleca, Sylvie. Jocul nu s-a terminat.

SYLVIE: Ca să-ți spun adevărul, nici nu mai îmi place jocul ăsta. Dar

e singura seară din săptămână pe care o petrec cu fetele. Vorbim despre sex. Bârfim. Aş fi de acord să vorbim şi despre Revista Enciclopedică. Dar nu accept să vorbim despre pâine prăjită crocantă şi prosoape pufoase. (*Îşi pune poşeta pe umăr*.) Pe lumea asta există două categorii de oameni care te înnebunesc: cei care tocmai s-au lăsat de fumat şi cei care tocmai s-au despărțit de soți.

VERA (*către Sylvie*): Ar trebui să înveți ce înseamnă compasiunea.

SYLVIE (*arătând spre Vera*): Şi oamenii în stare să spună aşa ceva formează o a treia categorie. (*Se îndreaptă spre uşă*.)

OLIVE: Nu pleca, Sylvie. Nu pleca încă.

SYLVIE: E numai vina ta. Tu eşti cea care a împiedicat-o să se sinucidă. (*Deschide uşa şi iese*.)

OLIVE: Are dreptate. Are perfectă dreptate.

VERA: Mie mi-ar fi plăcut să vorbim despre sex. Dar nimeni n-a atins subiectul.

RENÈE: Sper că am portofelul la mine, ca să pot fi identificată la morgă.

OLIVE (*țipând în direcția bucătăriei*): Florence, pentru numele lui Dumnezeu! Stăm cu toatele şi te aşteptăm. Închide bucătăria aia şi vino odată aici!

RENÈE (*ia pachetul de cartonaşe cu întrebări*): Ce-i mirosul ăsta? (*Miroase cartonaşele*) Dezinfectant!... A spălat cartonaşele! (*Le aruncă pe jos. Florence apare cu o băutură pentru Olive*.)

FLORENCE: Am venit. Care-i întrebarea?

RENÈE (*ridicându-se în picioare*): Un film în care Robert Mitchum îl interpretează pe Philip Marlowe.

FLORENCE: *Adio, frumoasa mea.*

RENÈE: Adio şi ție, iubito. (*Îşi îmbracă jacheta şi iese*.)

FLORENCE: Vai, îmi pare rău. E vina mea?

VERA: Nu. Nimeni nu prea are chef de joc în seara asta.

MICKEY: Eu trebuie să mă scol mâine dimineață devreme. (*Îşi îmbracă jacheta şi îşi ia geanta pe umăr*.)

FLORENCE: Mickey, soțului tău îi place că eşti polițistă?

MICKEY: Mă rog, el e amator de chestii perverse.

FLORENCE: Ca, de pildă?

MICKEY: Să te lege cu cătuşe de pat.

VERA: Şi ai acceptat vreodată?

MICKEY: O singură dată. Şi el a adormit, iar eu mi-am deplasat o vertebră încercând să mă duc la baie. (*Îndreptându-se spre uşă*): Dacă vreți să ştiți părerea mea, voi două sunteți cele mai norocoase.

FLORENCE: Ne invidiezi? De ce?

MICKEY: Pentru că sunteți libere şi independente. Puteți face ce vreți, puteți merge unde aveți poftă. Puteți să vă satisfaceți toate trăsnăile.

FLORENCE: Vera, tu ce părere ai?

VERA: Eu n-am trăsnăi. Hary are câte o fantezie şi mi-o pasează şi mie.

MICKEY (*apropiindu-se de uşă*): Credeți-mă, în ziua de azi e mai bine să fii singură. Mă uit în jur şi văd că bărbații arată mai atrăgători ca oricând.

FLORENCE: De ce oare?

MICKEY: Pentru că sunt mai tineri decât acum unsprezece ani când m-am măritat eu. (*Vera şi Mickey ies*.)

FLORENCE (*începe să strângă masa*): Auzi idee la ea! Olive, ele ne consideră norocoasee. Habar n-au. Ele nu înțeleg prin ce trecem noi.

OLIVE (*cu o voce rece, inexpresivă*): Florence, ți-aş fi extrem de recunoscătoare dacă m-ai scuti în noaptea asta de curățenie.

FLORENCE (*continuând să strângă masa*): Să strâng doar câteva lucruri...Îți poți imagina că ne *invidiază pe noi*?

OLIVE: Lasă totul aşa cum e. Noaptea nu-i nevoie de curățenie.

FLORENCE: Doar câteva farfurii. Vrei să le las aici peste noapte?

OLIVE: N-ai decât să le duci la dentistul tău. Dar nu mă face pe *mine* să mă simt vinovată.

FLORENCE: Dar nu-ți cer ție să le cureți.

OLIVE: Tocmai de asta mă faci să mă simt vinovată. Toată ziua te găsesc în baie, aranjându-mi prosoapele. Cum fumează cineva, te ții după el cu o scrumieră. Aseară spălai podeaua bucătăriei, şi te-am surprins clătinând din cap şi gemând: „Urme de paşi! Urme de paşi!"

FLORENCE: Dar n-am spus că erau urmele tale.

OLIVE: Erau ale *mele,* fir-ar să fie! Am picioare şi picioarele lasă urme. Ce vrei să fac? Să mă cațăr pe dulapuri?

FLORENCE: Nu. Vreau să calci pe podea. (*Începe să lustruiască telefonul*.)

OLIVE: Da, îmi dai voie să calc? Ce generos din partea ta. (*Florence freacă telefonul cu o cârpă, apoi începe să şteargă şi firul*.)

FLORENCE: Eu nu încerc decât să fac casa asta cât mai primitoare. Nu vreau să te irit.

OLIVE: Atunci încetează să ştergi telefonul. Telefonul ăla poartă câteva din amprentele mele preferate.

FLORENCE (*se uită la Olive, lasă cârpa din mână şi se aşează pe un scaun; e inundată de mila de sine însăşi*): Mă întrebam cât o să dureze.
OLIVE: Cât o să dureze ce?
FLORENCE: Până o să-ți calc pe nervi.
OLIVE: N-am spus că-mi calci pe nervi.
FLORENCE: Ai spus că te irit. E acelaşi lucru.
OLIVE: *Tu* ai spus că mă iriți. Nu *eu*.
FLORENCE: Atunci ce-ai spus tu?
OLIVE: Nu mai ştiu. Ce importanță are ce-am spus?
FLORENCE: N-are nici o importanță. Repetam doar ceea ce am crezut eu că ai spus.
OLIVE (*enervată*): Nu mai repeta ce *crezi* că am spus. Repetă CE AM SPUS... Doamne, ce mă iriți!
FLORENCE (*ia o ceaşcă de pe masă*): Îmi pare rău. Iartă-mă, Olive. Nu ştiu ce-i cu mine.
OLIVE: Şi nu mai face mutra asta bosumflată. Dacă vrei să ne certăm, atunci să ne certăm. Dacă ne certăm, câştig *eu*. Dacă stai îmbufnată, câştigi *tu*.
FLORENCE: Ai dreptate. Tot ce spui despre mine e adevărat.
OLIVE (*înfuriindu-se*): Nu ceda atât de uşor. *Nu* am întotdeauna dreptate. Câteodată ai *tu* dreptate.
FLORENCE: Ai dreptate. Aşa sunt eu. Îmi închipui întotdeauna că nu am dreptate.
OLIVE: Numai că de astă dată tu *n-ai* dreptate şi *eu* am dreptate.
FLORENCE: Vai, lasă-mă în pace.
OLIVE: Nu mai bombăni. E la fel ca atunci când faci mutră bosumflată.
FLORENCE: Ştiu, ştiu. (*Strânge ceaşca în mâini, cu furie*): Să mă ia dracu! De ce nu pot niciodată să fac un lucru ca lumea! (*Brusc ridică brațul, gata să arunce cu ceaşca în perete, apoi se răzgândeşte şi se opreşte*.)
OLIVE (*urmărind-o*): De ce n-ai aruncat-o?
FLORENCE: Am fost cât pe ce. Câteodată îmi ies din fire.
OLIVE: Şi atunci de ce n-ai aruncat ceaşca?
FLORENCE: Pentru că încerc să mă controlez.
OLIVE: Pentru ce?
FLORENCE: Cum adică pentru ce?
OLIVE: De ce trebuie să te controlezi? Dacă eşti furioasă şi îți vine să dai cu ceaşca de perete, de ce să n-o faci?
FLORENCE: Pentru că n-are nici un rost. Eu aş fi tot furioasă şi m-aş alege şi cu o ceaşcă spartă.
OLIVE: De unde ştii cum te-ai simți după ce ai sparge ceaşca?

Poate că te-ai simți *minunat*? De ce trebuie să-ți controlezi fiecare gând care-ți încolțește în minte? De ce nu-ți dai şi tu o dată drumul? Fă şi tu o dată ceva ce-ți vine să faci, nu numai ceea ce *trebuie* să faci. ...Încetează să ții registre contabile... Relaxează-te! Mâniază-te!... Haide! SPARGE O DATĂ CEAŞCA AIA BLESTEMATĂ! (*Florence se lasă brusc mânată de un val de furie şi, cu toată puterea, aruncă ceaşca în perete. Imediat îşi strânge brațul, de durere*.)

FLORENCE: Au! Brațul meu! Mă doare brațul! (*E zdrobită*.)

OLIVE (*îşi ridică mâinile în sus*): Eşti lipsită de orice speranță! Eşti un caz de maladie mentală iremediabilă.

FLORENCE: Nu trebuia să folosesc brațul ăsta. Am artrită. (*Îşi freacă brațul*.)

OLIVE: Acuma n-ai să începi să plângi, nu? Cred că şiroaiele de lacrimi care ți-au căzut pe braț ți-au provocat artrita. (*Îi aruncă un şervet*.) Florence, ştii ce eşti tu! Eşti un accident uman.

FLORENCE (*frecându-şi un genunchi*): Îhm! Dar, întâmplător, cine găteşte şi face curățenie şi are grijă de casa asta? Am economisit o grămadă de bani, nu?

OLIVE: Îți mulțumesc, ministru de finanțe.

FLORENCE (*şchiopătează până la masă şi aşează pe o tavă cioburile ceştii sparte*): Okay, ştiu că sunt o pisăloagă, dar nu sunt şi ursuză. Am avut împreună şi momente plăcute, nu?

OLIVE: Momente plăcute? Florence, o imagine clară pe canalul doi nu-i ideea mea despre plăcere.

FLORENCE: La ce te referi?

OLIVE: Florence, te-am urmărit noapte de noapte cum îți pui bucățele de hârtie între degetele de la picioare. Noaptea e făcută pentru lucruri mai bune, crede-mă.

FLORENCE: Ca, de pildă?

OLIVE: Ca mirosul fumului unui trabuc fin care să-mi gâdile nările. Ascultă-mă bine. Pe lumea asta există două sexe. Noi facem parte dintr-unul din ele. Nu eu am inventat lucrul ăsta, dar legile naturii cer ca, uneori, sexul nostru să vină în contact cu celălalt sex.

FLORENCE: Adică cu bărbații?

OLIVE: Dacă ții să dai un nume, bine. Bărbații.

FLORENCE: Nostim. De săptămâni întregi nu m-am mai gândit la bărbați.

OLIVE: Nu văd ce-i nostim.

FLORENCE: Tu crezi că eu nu-i găsesc atrăgători pe bărbați? O mulțime de bărbați mi se par atrăgători.

OLIVE: Cine, de pildă? Numeşte unul.

FLORENCE: L-am găsit întotdeauna atrăgător pe Vicepreşedintele Adlai

Stevenson.

OLIVE: Da, dar cu el nu ne mai putem da întâlnire... Florence, nu putem sta noapte de noapte singure acasă.

FLORENCE: Ascultă-mă, şi eu aş vrea să ies în oraş. Şi eu mă simt izolată. Dar m-am despărțit de Sidney abia de câteva săptămâni. Mai lasă-mi puțin timp.

OLIVE: Dar ce-ți cer? Mi-ar plăcea doar să ieşim într-o seară la masă cu doi tipi drăguți.

FLORENCE: Pe cine să chem? Singurul bărbat necăsătorit pe care-l cunosc e coaforul meu, şi am impresia că e băgat în altfel de chestii.

OLIVE: Lasă asta pe seama mea. În blocul ăsta locuiesc doi băieți spanioli. Vin din Spania. Sunt doi băieți de milioane.

FLORENCE: De unde ştii?

OLIVE: Săptămâna trecută am rămas blocată în lift cu ei doi. Şi m-au invitat la masă. Ar fi perfect.

FLORENCE: Cum arată?

OLIVE: Doi adevărați gentlemeni. Poartă costume la două rânduri.

FLORENCE: Dacă porți un costum la două rânduri nu înseamnă că eşti gentleman.

OLIVE: Aveau şi manşete la pantaloni.

FLORENCE: Sunt tineri, sau bătrâni? Sunt frumoşi?

OLIVE: Asta încerc să-ți spun. Sunt doi spanioli rafinați, cu stil. Fără pingele la pantofi (*le găseşte numărul de telefon*).

FLORENCE: Eu pe care-l iau?

OLIVE: Pe care vrei. Când or să intre, arată-mi spaniolul pe care l-ai ales. (*Se duce la telefon şi dă să formeze numărul*.)

FLORENCE: N-o să ştiu ce să le spun.

OLIVE (*se opreşte*): Relaxează-te, pentru Dumnezeu! E uşor de discutat cu ei. Eu le-am vorbit o jumătate de oră şi n-am înțeles o boabă din ce mi-au spus ei.

FLORENCE: Nu vorbesc englezeşte?

OLIVE: Vorbesc o engleză *perfectă* – dar numai din când în când... Promite-mi însă un lucru.

FLORENCE: Ce?

OLIVE: Să nu te adresezi unuia din ei spunându-i Sidney. Uită de Sidney. Pe ei îi cheamă Manolo şi Heizus.

FLORENCE: Manolo şi Heizus?

OLIVE: La ei nu se pronunță litera J.

FLORENCE (*cugetă*): Da' unde e un J la Manolo şi Heizus?

OLIVE: Nu-ți mai bate capul. O să petrecem o seară în oraş. Ei cunosc cele mai bune restaurante spaniole din New York.

FLORENCE: Nu mă duc la un restaurant, să mă vadă toată lumea din oraş.

OLIVE: Tu crezi că lumea face coadă ca să vadă cu cine ieşim noi în oraş?

FLORENCE: Eu vorbesc de prietenii mei, de familia mea. Dacă intră în restaurant soacră-mea şi mă vede bând tequila cu Manolo şi Heizus?

OLIVE: Dar soacră-ta locuieşte în Florida.

FLORENCE: Şi asta ar putea fi singura seară când s-ar hotărî să vină la New York.

OLIVE: Florence... eu trebuie *numaidecât* să am o legătură cu un bărbat. Timpul trece. Şi hormonii mei fac tic-tac, tic-tac... dă-mi mâna.

FLORENCE: Ceee?

OLIVE: Dă-mi mâna. (*Ia mâna lui Florence şi şi-o pune pe piept*.) Îmi simți pieptul?

FLORENCE: Da.

OLIVE: Pentru mine nu-i de ajuns. Vreau să simt pe piept o mână mai mare, cu încheieturi osoase... Te rog!

FLORENCE: Bine. Bine... Dar nu în oraş. O să luăm masa aici.

OLIVE: Aici?... Florence, asta nu-i o competiție de mâncăruri. E vorba de degete care să pipăie. E vorba de lupta unei femei pentru onoarea ei pe care se asigură că o s-o *piardă*.

FLORENCE: Eu nu vreau să pierd nimic. Doreşti un dineu, îți pregătesc un dineu. Prepar pui fript à la Valencia, cu orez spaniol, vinete, dovlecei, găluşti de cartofi şi sufleu de lămâie.

OLIVE: Eşti nebună? Îi faci să plesnească. N-or să se mai poată ridica de pe scaune. Eu îi vreau romantici, nu diabetici.

FLORENCE: Mâncarea pe care o gătesc eu e uşoară. Vaporoasă. Nu mă învăța tu pe mine cum se găteşte. Vrei să-ți ciugulească din palmă? Am să-ți ung palmele cu pateu. (*Se îndreaptă spre telefon*.)

OLIVE: Pe cine chemi?

FLORENCE: Îmi sun copiii. Vreau să ştie ce am de gând să fac. Ca nu cumva colegii să le spună că mama lor e o târfă. (*Formează numărul. Aşteaptă să audă soneria*.) Manolo şi celălalt?

OLIVE: Heizus.

FLORENCE: Spune-mi pe litere.

OLIVE: J-E-S-U-S.

FLORENCE: Jesus? Îl cheamă Iisus?

OLIVE: Ăsta-i altfel de Iisus. Vrei să încetezi o dată să te mai frământi, pentru numele lui Dumnezeu!

FLORENCE: Nu mi-ai spus că-l cheamă Iisus... Atunci gătesc ceva mai simplu. Peşte şi pâini... sau aşa ceva.

CORTINA

Scena 2

Câteva zile mai târziu. La începutul serii. Scena e goală. Masa arată ca o pagină din revista „Case şi Grădini". E pregătită pentru patru persoane, cu faţă de masă, lumânări şi pahare de vin. În centrul mesei, un aranjament floral; pretutindeni în cameră sunt flori; pe măsuţa de cafea, sărăţele şi sosuri. Se deschide uşa din faţă şi intră Olive. Ţine în mâini poşeta, o servietă şi o pungă de hârtie cu sticle de vin. Se uită de jur-împrejurul camerei, zâmbind vesel.

OLIVE (*strigând în direcţia bucătăriei*): Dumnezeule, e superb!... ca într-o piesă de Noel Coward. (*Îşi zvârle pantofii din picioare, îşi scoate jacheta, dă s-o arunce pe un scaun, dar cade pe jos. Îşi scoate şi fusta*.): Am înviat!... Trăiesc din nou!... Mă simt fermecătoare... Mă simt ca un personaj din serialul „Dinastia" (*Se îndreaptă spre baie, ţinând în mână sacul de plastic cu rochia pe care a scos-o de la curăţat şi pe care a adus-o cu ea*.) (*Florence iese din bucătărie purtând un sac de gunoi verde. Se uită intrigată laharababura lăsat de Olive. Strânge toate: servieta, fusta, bluza, pantofii, şi le pune, unul câte unul, în sacul de gunoi. Pe urmă îl înnoadă la gură, se îndreaptă spre debaraua din hol şi îl aruncă acolo, împreună cu încă cinci sau şase saci de gunoi, plini. După care se întoarce la bucătărie. Olive iese din dormitor, trăgându-şi fermoarul la rochie şi periindu-şi părul cu mâna. Se îndreaptă spre scrinul delângă perete şi scoate dintr-un sertar nişte agrafe de păr şi o pereche de pantofi. Florence apare cu un polonic mare în mână, şi se uită la Olive. Se aşează pe un scaun.*)

OLIVE (*aranjându-şi părul şi vorbindu-şi în oglindă*):Vai, ce frumoasă te-ai făcut! Îmi plac cerceii ăştia mari. Îţi dau un aer foarte Espaniol... Ce s-a întâmplat, Florence?...Ceva nu-i în regulă? Îmi dau seama după conversaţia ta... Ei, dă-i drumu'. Ce e?

FLORENCE: Ce e? S-o luăm de la început. Ce oră îţi închipui că e?

OLIVE: Ce oră? Nu ştiu. Şapte jumate? Opt?

FLORENCE: Să zicem că-i opt şi douăzeci.

OLIVE: Perfect. E opt şi douăzeci. Şi ce-i cu asta?

FLORENCE: Ai spus că vii acasă la şapte.

OLIVE: Aşa am spus?

FLORENCE: Aşa ai spus: „La şapte sunt acasă".

OLIVE: Okay. Am spus că vin acasă la şapte şi acum e opt şi douăzeci. Care-i problema?

FLORENCE: Dacă ai văzut că întârzii, de ce nu mi-ai telefonat?
OLIVE: N-am putut să te chem. Eram prea ocupată.
FLORENCE: Prea ocupată ca să ridici receptorul? Unde erai?
OLIVE: Alergam în sus şi-n jos pe Sixth Avenue, ca să-mi cumpăr nişt cercei.
FLORENCE: Eu am duzini de cercei. Puteam să-ți împrumut o pereche.
OLIVE: Ți-am mai spus. Nu pot să port cercei care se înfig în ureche. Mi s-au astupat găurile.
FLORENCE: Aş fi putut să ți le destup *muşcându-ți* loburile. Sidney îmi telefona întotdeauna când întârzia.
OLIVE: Dar eu n-am întârziat. Am intrat prima în camera asta. Ce importanță are ora?
FLORECNE: Am să-ți spun ce importanță are. M-ai anunțat că cei doi vin la şapte şi jumătate. Mi-ai promis că vii la şapte ca să mă ajuți la prepararea antreurilor. Ziceai că la şapte şi jumătate le oferim coctailuri. La opt fix ne aşezăm la masă. Acum e opt şi douăzeci şi am o pasăre de toată frumusețea în cuptor, gata să fie servită. Dacă nu mergem la masă până-n cinci minute, ar face mai bine să-şi ia zborul.
OLIVE (*ridică ochii spre cer*): Doamne, Dumnezeule, ajută-mă!
FLORENCE: Nu pe tine trebuie să te ajute. Cere-i să salveze claponul meu de şase kilograme.
OLIVE: Şase kilograme? Ai găsit o pasăre de şase *kilograme*? Or să adoarmă amândoi, fără noi.
FLORENCE: Când am musafiri, servesc ce-i mai bun. Şi în seara asta servesc cel mai bun clapon refrigerat care poate fi găsit.
OLIVE: Şi nu-l poți menține zemos câtva timp încă?
(*Florence aranjează sticlele de vin*.)
FLORENTE: ZEMOS? Nu înțelegi, SE USUCĂ în cuptor. Mâncarea nu poate fi gătită la infinit. Se transformă în fosile.
OLIVE: Bine, atunci tranşează-l şi o să servim clapon rece.
FLORENCE (*nevenindu-i a crede*): Clapon rece?... CLAPON RECE? La cină?... Tu mă socoteşti pe mine un soi de BARBARĂ?
PŞOVE: A fost doar o sugestie.
FLORENCE: Zău? Atunci de ce să nu servim cârnați cu fasole? Sau patru BigMac şi lapte bătut? Tu îți închipui că m-am dus azi la Elizabeth Arden să-mi epilez picioarele ca să pot servi CLAPON RECE?
OLIVE: Mi-ai cerut un sfat. Ți l-am dat.
FLORENCE (*agitând polonicul în fața ei*): De ce să nu le oferim un sac mare cu dulciuri de Halloween, şi să-şi aleagă ei ce le place.
OLIVE: Bine. Gata, Florence, stăpâneşte-te!
FLORENCE: Crezi că-i uşor? Să te duci în oraş, să faci cumpărături, să

faci curățenie în casă, să faci aranjamente florale, să imprimi desene spaniole pe pateuri. Eu trudesc toată ziua într-o bucătărie încinsă ca un cuptor, şi tu stai într-un birou cu aer condiționat şi comunici scorurile la meciurile de baseball.

OLIVE: *Scoruri la meciuri*? Misiunea mea este să comunic publicului ştiri de importanță majoră. Tu ai habar că azi a avut loc o mare revoluție în Baggi? *O revoluție majoră*.

FLORENCE: Unde dracu mai e şi Baggi?

OLIVE: E un nou stat african.

FLORENCE: De când a apărut?

OLIVE: De joia trecută.

FLORENCE: Nu zău? Ei bine, eu am un clapon care-i mai vechi decât statul Baggi.

OLIVE: Cine ți-a cerut să găteşti? Putem merge la *Casa mi Casa*, şi să privim dansatori Flamenco în locul piruetelor poloniculuitău. (*Se aude soneria de la uşă. Amândouă îngheață*.)

OLIVE: STAI PE LOC!

FLORENCE: N-am de gând să port eu vina unei cine ratate.

OLIVE: Cine te învinovățeşte pe tine? Cui îi pasă măcar de cina ta? În seara asta avem o întâlnire cu doi bărbați, nu un concurs de preparate culinare.

FLORENCE: Eu am orgoliul preparatelor mele. Sunt cunoscută în tot New Yorkul pentru felul în care gătesc. Aşa că te rog să le explici exact ce s-a întâmplat.

OLIVE: O să le faci o mărturisire completă pe şervetele de masă. Scoate-ți şorțul ăsta de Peter Pan pentru că mă duc să deschid uşa.

FLORENCE: De ce să nu trimitem pe cineva până la bodegă să cumpere nişte felii de peşte pane?

OLIVE: Ai terminat?

FLORENCE: Am terminat.

(*Florence zâmbeşte forțat în timp ce Olive deschide uşa. Doi Gentlemeni, în costume de culoare închisă, la două rânduri, îşi fac intrarea. Fiecare dintre ei are mustață şi ține în mână o cutie de bomboane şi un buchet de trandafiri. Amândoi sunt extrem de politicoşi, veseli şi prietenoşi. Vorbesc cu accent castilian. Fireşte, sunt Manolo şi Jesus*.)

OLIVE: Hello, sau ar trebui să spun „Buenos Dias"?

MANOLO: Poți spune, dar nu es corect. Spune „Buenos tardes".

JESUS: „Dias" es dimineața

MANOLO: „Tardes" es seara.

OLIVE: Aha! Capisco.

MANOLO: Nu „capisco". „Comprendo".

JESUS: Capisco es italieneşte.
MANOLO: Comprendo es spanioleşte.
OLIVE: Înțeleg.
MANOLO: Înțeleg es englezeşte. (*Toți trei râd*.)
OLIVE: Poftiți înăuntru „amigos".
MANOLO: *Amigos*! Foarte bine. (*Cei doi intră în casă.*) Heizus! Parcă trebuie să spui ceva?
JESUS: Si. Cu sincerele noastre felicitări, Manolo şi cu mine am adus flori proaspete şi bomboane proaspete.
MANOLO: Trandafiri roşii pentru părul tău roşu.
OLIVE: Vai, ce drăguț!
JESUS: Şi bomboane. Sperăm să-ți placă. Sunt nu bon.
OLIVE: Bomboanele nu sunt bune?
JESUS: Si.
OLIVE: Bomboanele sunt „nu bon"?
MANOLO: Si. Cu miez care se întinde.
OLIVE: A, vrei să spui *nuga*. Nu *nu bon*, ci *nuga*.
JESUS: Scuze... noi încă nu vorbim bine englezeşte.
OLIVE: Amabil din partea voastră. Am să le pun în apă.
MANOLO: Numai florile. Bomboane în apă nu bon.
JESUS (*către Manolo*): Nuga, nu nu bon.
MANOLO: Nu, acuma nu bon înseamnă nu bon.
OLIVE (*ținând în mână două buchete de flori şi două cutii de bomboane*): Sunt foarte frumoase. Mă simt ca Miss America.
JESUS: Şi mie *mi s-a...mi s-a* făcut dor.
MANOLO (*către Jesus*): Nu; e vorba de Miss America, fata aceea în costum de baie. Îți explic mai târziu. (*Către Olive*): Eşti singură astă seară?
OLIVE: Nu. Unde a dispărut? Manolo, Heizus, v-o prezint pe colega mea de apartament şi bucătarul-şef din seara asta, Florence Unger.
FLORENCE: *Doamna* Unger. (*Întinde mâna*): Bună seara.
MANOLO: Es o mare plăcere pentru mine (*se înclină şi-i sărută mâna*): Eu sunt Manolo Costazuela (*se înclină şi-i sărută mâna din nou*). Şi acesta es iubitul meu frate, Heizus Costazuela.
FLORENCE (*îi întinde mâna lui Jesus*): Bună seara.
JESUS: Sunt adânc recunoscător să vă fac cunoştința. (*Se înclină, îi sărută mâna. Lui Florence i se moaie picioarele*.)
OLIVE (*îşi întinde mâna*): Vreau şi eu.
JESUS: Cu imensă plăcere. (*Se înclină şi-i sărută mâna lui Olive*.)
MANOLO: Şi eu dublez plăcerea. (*Se înclină şi el şi-i sărută mâna*.) Es o încântătoare surpriză pentru mine, doamnă Unger.

OLIVE: De ce nu ne aşezăm, băieți?
MANOLO: Gracias. Vă place să stau pe acest scaun?
OLIVE: Nu ştiu. Parchează-te unde vrei.
JESUS: Am parcat. Maşina es în fața casei.
MANOLO: Nu, vrea să spună să te parchezi pe tine, aici. (*Râd amândoi*.)
OLIVE: Heizus, de ce nu te aşezi pe canapea?
JESUS: Desigur, dacă nu es prea mare deranj.
OLIVE: Lasă-te uşor, deranjează-te cât mai puțin. (*Băieții râd*.) Şi tu, Florence, de ce nu te aşezi pe canapea, lângă Heizus?...sau pe scaun. (*Florence se aşează în singurul fotoliu comod din cameră. Se aşează şi Jesus pe un scaun*.) Manolo, tu n-ai de gând să te aşezi?
MANOLO: După tine, Olivia.
JESUS (*sare în picioare*): Ah, scuză-mă.
OLIVE (*către Jesus*): Nu-ți place scaunul ăla?
JESUS: Ba nu, ador scaunul ăsta. Poate că îl vrei tu.
OLIVE: Nu, nu. Eu ți-am oferit scaunul ăla Te rog aşează-te.
JESUS: Desigur. (*Se aşează*.)
MANOLO (*către Jesus*): Nu te aşeza înainte de se aşează Olivia.
JESUS (*sare de pe scaun*): Vai, ce nepoliticos sunt! Scuză-mă.
MANOLO (*către Olive*): Acum aşează-te, Olivia.
OLIVIA: Bine. Deci e rândul meu. (*Se aşează*.)
MANOLO: Acum mă aşez şi eu. (*Se aşează. Către Jesus*): Acum poți să te aşezi şi tu. (*Se aşează. Florence se ridică*.)
FLORENCE: Doreşte cineva ceva? (*Manolo şi Jesus sar în picioare*.)
OLIVE: Ce-ar fi să încercăm să stăm jos cu toții în acelaşi timp.
MANOLO. Desigur. (*Se aşează*.)
OLIVE (*pocneşte din degete*): Florence, stai jos! (*Florence se aşează, iar Manolo şi Jesus se ridică în picioare, din diferență*.) Jos, băieți, stați jos. (*Amîndoi se aşează*.)
MANOLO: Asta se întâmplă mereu în Spania... De asta trebuie să facem mereu sieste... Olivia! Sunt foarte impresionat de casa ta.
OLIVE: Da? Îți place?
MANOLO: Dacă-mi place? Nu. O *ador* (*îşi sărută vârfurile degetelor*). Frumos, ca un El Greco.
OLIVE: Cine?
MANOLO: El Greco. El Greco, pictorul, nu?
OLIVE (*se uită în jur, înalță din umeri*): Nu mai țin minte cine mi-a zugrăvit casa. (*Manolo şi Jesus izbucnesc în hohote de râs.*)
MANOLO: M-ai mințit, Olivia. Tu spus la noi că nu ne poți invita aici... că es prea neglijent. Nu es deloc neglijent.
OLIVE: Da, pentru că între timp am găsit o femeie care îmi face curat zi de zi.

MANOLO: Şi eu la fel. Îl am pe Heizus. (*Toți se amuză*.)
JESUS: Es adevărat. Mie îmi place casa foarte curată. Manolo şi eu suntem foarte diferiți. Eu sunt foarte punctual. El întârzie mereu. Eu sunt foarte îngrijit, el nu. El es foarte dificil, înțelegi.
OLIVE: Da, am mai auzit de oameni din ăştia, da...Şi tu ai auzit de asemenea oameni, Florence, nu-i aşa?
MANOLO (*puțin nedumerit*): Si... vrei să ne întoarcem la conversația de înainte?
FLORENCE: Nu, acum v-am ajuns din urmă. (*Urmează un moment de tăcere stingherită*.)
OLIVE. Da, e o chestie drăguță... tocmai îi povesteam lui Flo cum ne-am cunoscut...
MANOLO: Cine e Flo?
OLIVE: Ea e.
FLORENCE: Eu sunt..
OLIVE: Flo e Florence, forma scurtă.
JESUS: Nuu... Florence nu e prea scurtă.
OLIVE: Nu ea. Numele.
JESUS: Numele ei es prea scurt?
OLIVE: NU. E... un fel de diminutiv. De exemplu, numele meu e Olive. Dar uneori mi se spune Ollie. E mai scurt.
JESUS: Ollie es mai scurt decât Olive?
OLIVE: Limba noastră e înşelătoare.
FLORENCE: Dar, de fapt, El Greco era grec.
MANOLO: Si.
JESUS: Ah!
FLORENCE:În limba spaniolă, El Greco înseamnă: grecul.
MANOLO (*iaprobă din cap*): Da, ştim. Noi doi vorbim spaniola.
FLORENCE: Ştiu. Dar eu vorbeam despre artă. Am citit despre el într-un ghid de voiaj. A trăit într-un oraş spaniol numit Tolido.
JESUS (*corectând-o*): Toledo.
FLORENCE: Eu credeam că se cheamă Tolido.
JESUS: Nu. Se pronunță Toledo.
OLIVE (*cântă*): „Ea spune Tolido, tu spui Toledo, ea spune tomită, tu spui tomată..." (*Ea şi băieții izbucnesc în râs*.)
FLORENCE: Şi noi avem un Toledo în Ohio... Toledo, Ohio.
JESUS: Nu...cred că acela-i Tolido.
FLORENCE: A!
MANOLO: Ştii, în spaniola castiliană se pronunță altfel decât în engleză. Barcelona es Barthelona, San José es San Hozei. Vitamine variate es bitamine bariate... Aşadar au bitamine bariate în San Hozei şi bodka bârtoasă la Barthelona. Zic bine, Heizus?

JESUS: Eşti besel şi bolubil. (*Râd cu toţii, apoi urmează iar o pauză stingherită*.)
OLIVE: Ce părere aveţi, nu-i aşa că am avut o vară împuţită? O, am borbit bulgar, scuzaţi-mă.
MANOLO: Cea mai fierbinte vară din câte am cunoscut. Noaptea trecută eu şi Heizus am dormit goi.
OLIVE (*cu intonaţie sexy*): Chiar aşa?
MANOLO: Bătrânul şi bătrâna din apartamentul de alături au văzut pe noi goi. Am lăsat uşa deschisă ca să intre aer. Ei au văzut pe noi şi crezut că suntem...care-i cuvântul când doi bărbaţi se iubesc?
FLORENCE: Fraţi.
MANOLO: Nu. Nu fraţi. Oameni *veseli*.
OLIVE: Gay?
MANOLO: Da. Ei au crezut că suntem gay.
JESUS: Noi nu suntem gay, crede-mă. (*Râd amândoi*.) Care-i opusul lui gay?
OLIVE: Ne-gay.
JESUS: Si. Noi suntem ne-gay.
MANOLO: Suntem cei mai ne-gay bărbaţi din lume. (*Râd amândoi.*)
JESUS: Spune-mi, Florence, pentru că tu locuieşti cu Olivia, lumea crede că sunteţi gay?
FLORENCE: Bineînţeles că nu. E ridicol... de ce întrebi?
MANOLO: Lumea vorbeşte tot felul de lucruri, pentru că în fiecare vineri vin numai femei la voi.
FLORENCE: Înainte jucam cărţi, acum jucăm un joc de cultură generală. Ce-i rău în asta?
MANOLO: Asta es adevărat. Un punct pentru Florence.
FLORENCE: De ce când *bărbaţii* se adună să joace poker nimeni nu consideră că sunt gay?
MANOLO: Alt punct bun: Florence a marcat două puncte.
JESUS: În America, oamenii sunt foarte suspicioşi faţă de cei necăsătoriţi.
MANOLO: Da. Es adevărat. Un punct bun pentru Heizus.
OLIVE: Deci Florence conduce cu doi la unu... Ascultaţi-mă, sunt sigură că băieţii ar dori un coctail... Nu-i aşa, băieţi? (*Se ridică*.)
MANOLO: Cu plăcere.
OLIVE: Bine. Ce-aţi dori?
MANOLO: N-am vrea să te deranjăm. Ai cumva o vodka dublă?
JESUS: Manolo, mi-ai promis! Gata cu vodka dublă.
MANOLO: Ai auzit? Fratele meu o face uneori pe mama cu mine. Dar are dreptate, eu nu ţin la băutură. Devin agresiv, uneori mă dau la oameni.

OLIVE: Haide, lasă copilul să bea ceva... şi tu, Heizus?
JESUS: Heizus vrea un Martini foarte, foarte, foarte sec.
OLIVE: O să pun un burete în pahar. Vin imediat. (*Se îndreaptă spre bucătărie*.)
FLORENCE (*urmărind-o*): Unde te duci?
OLIVE: Să aduc gustările. Vă las timp să vă cunoaşteţi mai bine. (*Se duce la bucătărie. Florence pare pierdută. Se uită la băieţi, care îi zâmbesc. Se aşează din nou pe scaun, încrucişându-şi picioarele. Urmează o lungă pauză, stingherită*.)
FLORENCE: Va să zică... sunteţi fraţi, nu-i aşa?
MANOLO: Da... amândoi.
FLORENCE: Frumos... De unde sunteţi?
JESUS: Barthelona.
FLORENCE: Aha... Şi de când sunteţi în Statele Unite ale Americii?
JESUS: Tres anios. Trei ani.
FLORENCE: De trei ani... Aţi venit în concediu?
MANOLO: Nu, nu. Lucrăm aici. Nu-i aşa Heizus?
JESUS: Da. La Iberia.
FLORENCE: Lucraţi în Siberia?
JESUS: Nu. Iberia. Liniile aeriene spaniole.
FLORENCE: A, am înţeles... Sunteţi piloţi?
MANOLO: Nu, nu, vindem bilete.
FLORENCE: Va trebui să învăţ numaidecât spaniola. Toată lumea din New York învaţă. Azi, dacă nu ştii ce înseamnă Caballero, ţi-e teamă să te duci şi până la baie.
MANOLO: Încă un punct. Acum ai trei puncte, Fly.
FLORENCE: Fly?
MANOLO: Nu-i ăsta numele tău scurt?
FLORENCE: Flo.
MANOLO: Flo! Îmi pare foarte rău, Flo.
FLORENCE: Nu face nimic, *Manny*.
MANOLO: Manny?... O, es numele scurt pentru Manolo. Sună bine, nu, Heizus.
JESUS: Nu Heizus... Heiz.
(*Toţi trei râd, apoi Florence strigă*):
FLORENCE: OLIVE? AI NEVOIE SA-ŢI AJUT?
OLIVE (*îşi vâră capul pe uşă*): ...Nu, e în ordine. Am o mică greutate cu cuburile de gheaţă. (*Dispare*.)
JESUS: Deci, Flo... ce ocupaţie ai?
FLORENCE: Sunt separată.
JESUS: De slujba ta?
FLORENCE: Nu, de soţul meu.

JESUS: Iartă-mă. Nu înțeleg.
FLORENCE: Aveam o slujbă, dar pe urmă am părăsit-o ca să devin mamă.
MANOLO: Ai copii?
FLORENCE (*explicând pe înțelesul străinilor*): Da. Mamele au copii.
MANOLO: În ce număr?
FLORENCE: *Toate* mamele au copii.
MANOLO: Nu, am vrut să întreb ce număr de copii ai tu.
FLORENCE: Hm, trei... Nu! De fapt doi... îl puneam şi pe soțul meu la socoteală. (*Râde încurcată. Râd şi ei*.) Dar acum că m-am separat, o să-mi caut iar o slujbă.
MANOLO: Spania es foarte deosebită de America. Spania es încă foarte tradiționalistă, foarte demodată. În Spania bărbatul trebuie să fure pâinea.
FLORENCE: Să fure pâinea?
MANOLO: Furătorul de pâine.
FLORENCE: Vrei să spui furnizorul de pâine.
MANOLO: Si... furnizorul de pâine... Dar Heizus şi cu mine suntem foarte moderni, avem idei noi. Spune-i Heizus.
JESUS: Manolo şi cu mine suntem foarte moderni. Avem idei noi. De asta am divorțat de soțiile noastre. De asta am venit în țara asta minunată să începem o viață nouă. Noi iubim încă Spania, dar e timpul să spunem adios.
FLORENCE: Ce trist! Şi ați lăsat copii în urma voastră?
JESUS: Da, milioane de copii. În Spania există mulți copii.
FLORENCE: Nu, eu mă refeream la copiii voştri.
JESUS: A, nu. Nu avem copii. Noi suntem oameni onorabili. Dacă aveam copii rămâneam acolo, cu nevestele noastre şi eram nenorociți pe viață.
FLORENCE: E greu, nu-i aşa? Să pierzi un consort.
MANOLO: Ah, da... ce es un consort?
FLORENCE (*îşi dă seama că n-au înțeles*): Un consort! (*cugetă*) Soțul meu e un consort.
MANOLO: Ai ştiut că e un consort înainte de te-ai măritat cu el?
FLORENCE: Persoana cu care eşti căsătorit e un consort. Soția ta e o consoartă.
MANOLO: Nu cred. N-am avut aceeaşi soartă.
FLORENCE: Nu, înțelegi, când te-ai însurat, soția ți-a devenit consoartă.
JESUS: Comprendo. Consortul este „marido" al tău. Soțul tău. Si?
FLORENCE: Si. Si. Grathias, mulțumesc mucho, Doamne!
JESUS: Şi eşti nefericită că eşti separată de consortul tău?
FLORENCE: Mă rog, după paisprezece ani, sigur că da. E o smulgere, nu-i aşa?

JESUS: Smulgere? (*Arată nedumerit*): Que es smulgere?
MANOLO (*înălțând din umeri*): Smulgere... No comprendo.
FLORENCE (*ilustrează imitând cu mâinile o sfâşiere*): Smulgere. Când sfâşii ceva.
JESUS: Soțul tău te-a sfâşiat?
FLORENCE: Nu. *Viața* ne-a sfâşiat. Problemele ne-au sfâşiat. Eu încă nu mi-am revenit. A fost o perioadă foarte grea. Înțelegeți?
JESUS: O, da. Es nuga.
MANOLO (*corectându-l*): Es nu bon.
JESUS: Es nu bon.
MANOLO (*către Florence*): Flo, acum eşti nefericită, dar cu timpul va fi mai bine. În Spania avem un proverb: „Casa nu-i gata până nu iese fum pe coş". Înțelegi?
FLORENCE: Nu.
MANOLO: Poate că atunci ai să înțelegi proverbul ăsta: „Taurul nu strigă până coarnele nu-i ating cerul"... Ai înțeles?
(*Florence, nedumerită; clatină din cap*.)
JESUS: Dar: „Corabia soseşte acasă când s-a pierdut marinarul". (*Florence continuă să clatine din cap*.) Sau: „Câinele bea apă când..."
MANOLO: N-are importanță, Heizus. (*Florence ia nişte fotografii de pe o măsuță şi le arată celor doi*.) Asta-i partea cea mai dureroasă a despărțirii.
MANOLO (*se ridică şi se uită la fotografii*): A, v-ați iubit încă din copilărie?
FLORENCE: Nu. Ăştia doi sunt băiețelul şi fetița mea.
MANOLO: Ooo! Precioso. Ce copii drăguți! Priveşte, Heizus. Preciosos, nu?
JESUS: Oh. Si. Muy preciosos. (*Arată cu degetul*): Fetița seamănă cu tine.
FLORENCE: Ăsta-i băiatul.
MANOLO: Aaa... Locuiesc cu tatăl lor?
FLORENCE: Nu. Deocamdată sunt într-o tabără de vară. Soțul meu e un tată admirabil. E foarte sever cu ei, dar întotdeauna drept. Sidney e un om absolut excepțional. Într-o zi, el... dar ce spun eu? Desigur că nu doriți să auziți asemenea lucruri.
MANOLO: Ba da. Es bine să-ți verşi amarul. *Noi* l-am vărsat. Şi tu trebuie să ți-l verşi, Flo.
FLORENCE: Încerc. (*Mai ia o fotografie şi le-o arată*): Ăsta-i el, Sidney.
MANOLO (*se uită cam sceptic la fotografie*): A, da... foarte distins... Es cowboy?
FLORENCE: Nu. Îi place să poarte cizme.

JESUS (*se uită la fotografie*): Are un păr negru, frumos şi des. E spaniol?

FLORENCE: El, nu, dar peruca cred că e. (*Le mai arată o altă fotografie*): Nu-i frumos? (*Jesus se uită nedumerit la fotografie. I-o arată lui Manolo care arată la fel de nedumerit. Întorc fotografia cu susul în jos, apoi o îndreaptă iar*.)

JESUS: Dar nu es nimeni în fotografia asta.

FLORENCE: Ştiu. E fotografia sufrageriei noastre. Aveam un apartament superb.

MANOLO: A, da. Es foarte frumos.

JESUS: Lămpile sunt foarte frumoase.

FLORENCE: Sunt cumpărate în Italia. Lămpi foarte rare. Îmi iubeam atât de mult apartamentul, n-aş fi vrut niciodată să-l părăsesc. Era o locuinţă atât de fericită, toată lumea râdea, toţi îşi vorbeau. Eram convinsă că n-o să se termine niciodată...Şi dintr-odată, s-a dus totul...Sidney, râsetele, lămpile... (*Izbucneşte în sughiţuri de plâns*.)

JESUS: ...Nu plânge, Flo... Ştiu un magazin în Brooklyn unde poţi găsi aceleaşi lămpi.

FLORENCE: Vă rog, iertaţi-mă. N-am vrut să mă las pradă emoţiilor. Vreţi puţin sos de avocado? (*Le întinde castronaşul şi lacrimile încep să-i şiroiască pe obraji.*)

MANOLO: Es bine să plângi. Îţi spală durerea, nu-i aşa, Heizus?

JESUS: Si. Manolo a plâns trei zile când s-a despărţit de consoarta lui.

FLORENCE: Zău?

MANOLO: Am iubit-o cum nici un om nu-şi poate iubi consoarta. (*Vocea i se sparge de emoţie. Plânge.*) În fiecare noapte mă gândesc la ea. Nu-i aşa, Zus?

JESUS: Heiz, nu Zus...Es adevărat. În fiecare noapte îl aud cum se gândeşte la ea.

MANOLO (*ştergându-şi ochii*): Uneori îmi zic că am făcut o greşeală. Dacă am iubit-o atâta pe Salina, de ce am părăsit-o. Am fost nebun. Şi acum es prea târziu. (*Plânge.*)

FLORENCE: Poate că *nu-i* prea târziu.

MANOLO: Es prea târziu... (*Înlăcrimat)*: S-a măritat luna trecută.

JESUS: Şi cu mine es la fel. Numai că şi mai rău. Consuela mea a fost... scuză-mă... infidelă, (*Plângând*): Dar aş ierta-o, pentru că am iubit-o foarte mult. N-o să mai găsesc niciodată o femeie cum a fost Consuela.

FLORENCE: Ştii cu cine te-a înşelat?

JESUS: Da. (*Arată spre Manolo.*) Cu noul soţ al fostei lui soţii.

FLORENCE: Dumnezeule!

(*Toţi trei plâng. Olive intră cu băuturile.*)

OLIVE: Toată lumea-i fericită? (*Se opreşte ca trăsnită văzând scena lacrimogenă. Ceilalţi trei se străduie să se adune.*) Ce naiba s-a întâmplat? Ce le-ai spus?

FLORENCE: Nimic.

OLIVE: Dacă ai chef de plâns, du-te în bucătărie şi jeleşte pasărea ta moartă din cuptor.

FLORENCE (*sare în picioare*): Doamne sfinte! De ce nu m-ai chemat? Ți-am spus să mă chemi (*aleargă la bucătărie*).

OLIVE: Ar fi trebuit să vă previn, băieți. Flo e cea mai lacrimogenă telenovelă din tot New Yorkul.

MANOLO: Eu găsesc că es cea mai sensibilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

JESUS: Cât de fragilă! Cât de gingaşă! Cât de spaniolă! Es genul de femeie pe care-l găseşti la Barthelona.

OLIVE: Bine, când iese din bucătărie, poate c-ar trebui să plece imediat acolo. (*Uşa bucătăriei se deschide şi apare Florence. Poartă mănuşi de bucătărie.*)

FLORENCE: Sper că vă place la toți carnea neagră.

OLIVE: Stai puțin. Poate o mai putem salva.

FLORENCE: Ce să salvezi? Pasărea neagră? Seamănă cu Şoimul Maltez.

MANOLO (*compătimitor*): Putem s-o vedem, Flo?

JESUS: Te rog. (*Florence intră în bucătărie, apoi se întoarce cu o pasăre neagră, fumegândă. Le arată vestigiile.*)

MANOLO (*o analizează*): Hmmm!...E o pasăre foarte, foarte arsă.

JESUS: Nici o problemă. Peste zece minute putem mânca pilaf cu aromă de pui cu şofran, sus, în apartamentul meu.

FLORENCE: Cu asta?

JESUS: Nu, am pilaf refrigerat. Es mai bun decât mâncarea gătită.

MANOLO: Atunci ne vedem la noi peste zece minute.Apartamentul 14 B.

OLIVE: Nu o să avem răbdare nici măcar să aşteptăm liftul.

MANOLO: Bine faceți. Câinii fac murdărie în lift.
(*Amândoi le sărută mâinile. Amândoi se reped la uşă şi dispar. Olive se întoarce radioasă spre Florence.*)

FLORENCE: Eu nu mă duc.

OLIVE: Ce?

FLORENCE: Nu mă pricep cum să vorbesc cu ei. Nu-i înțeleg... „Corabia soseşte acasă când marinarul s-a pierdut". Ce înseamnă asta?

OLIVE: Nu ştiu. Eu nu sunt filozof spaniol. Sunt o americancă frustrată... Ia sosul de avocado.

FLORENCE: Nu pot. Mă simt prea vinovată. Emoțional, sunt încă legată de Sidney.

OLIVE: A mânca pilaf refrigerat dezgheţat împreună cu Jesus nu e un adulter. Haide, ia sosul de avocado. (*Se îndreaptă spre uşă.*)

FLORENCE (*Ia castronaşul cu sos. Se îndreaptă spre uşă*): Bine, bine, dar n-o să fie deloc amuzant. Sunt încordată ca un arc. Până şi rochia mă apasă.

OLIVE: Termină, Florence. Iar ai să vomiți în lift. (*Florence îşi duce mâna la spate chiar de la primul pas.*)

FLORENCE: OOH!...OF, DOAMNE... OH, SPINAREA... OH! Mi s-a rupt. Mi s-a frânt şira spinării. O simt spartă.

OLIVE: Nu ți s-a rupt spinarea... Vino să te aşezi pe scaun. (*Florence nu se poate mişca de durere.*)

FLORENCE: Nu!... Nu pot să mă mişc. Nu mă mişca! (*Se reazemă de perete.*)

OLIVE: Fir-ar să fie! Îmi ruinezi toată seara... Nu pot să te las în halul ăsta.

FLORENCE: *Vreau* ca tu să te duci. Nu faci decât să-mi sporeşti încordarea. *Te rog*, du-te.

OLIVE: Să-ți aduc nişte aspirine. (*Intră în bucătărie.*)

FLORENCE (*Rămâne imobilă, sprijinită de perete.*)

FLORENCE: Te rog, Doamne, fă să nu cad. Nu mă lăsa să mor aici, Doamne, te rog. Am doi copii de crescut, te rog, Doamne...

OLIVE (*din bucătărie*): Doamne, te rog fă-o să tacă. Te rog, Doamne, închide-i gura.

CORTINA

Scena 3

A doua zi, pe la ora 7,30 seara. Camera e aranjată din nou pentru joc, cu scaunele în jurul mesei. Florence curăță cu aspiratorul covorul din living room. Se deschide uşa şi intră Olive, uşor obosită. Poartă un fulgarin peste pantaloni şi cămaşă. Ține în mână ziarul de seară. Florence nu o observă. Olive îşi dezbracă fulgarinul, apoi se îndreaptă spre perete şi scoate aspiratorul din priză. Abia atunci Florence se întoarce şi o vede pe Olive. Olive se aşează pe un scaun din colț şi deschide ziarul

Florence trage aspiratorul şi intră în bucătărie cu el.

Olive calcă pe firul aspiratorului şi Florence îl smuceşte. Abia la a treia smucitură ridică Olive piciorul de pe fir. Din bucătărie se aude o bufnitură puternică. Florence iesere şchiopătând din bucătărie, iar Olive zâmbeşte şi se aşează pe canapea. Florence duce un platou mare pe care e o farfurie cu paste aburinde. Se aşează la masă, îşi toarnă parmezan ras peste paste şi începe să mănânce. Olive se ridică, ia un tub cu deodorant şi începe să pulverizeze în jurul lui Florence pentru a îndepărta mirosul mâncării şi pompează un ultim jet chiar în farfuria ei. Florence îşi lasă jos farfuria şi şervetul şi încearcă să-şi stăpânească furia. Olive se aşează din nou pe canapea şi continuă să citească.

FLORENCE: Bun, cât ai de gând s-o mai ții aşa? Vrei să-ți petreci tot restul vieții fără să-mi adresezi un cuvânt?

OLIVE: Aseară ți s-a oferit şansa vieții tale de a vorbi şi de a tot vorbi. Te-am implorat să vii cu mine sus. Eu visam o seară romantică şi, în schimb, m-am ales cu o femeie împietrită în pragul casei. Nu vreau să mai aud sunetul vocii tale, înțelegi?

FLORENCE: Si. Comprendo. Gracias.

OLIVE (*scoate o cheie din buzunar şi se îndreaptă spre Florence*): Uite, asta-i cheia de la uşa din spate. Te rog să te rezumi la hol şi la camera ta. N-o să te doară.

FLORENCE (*indignată*): Nu zău? Țin să-ți amintesc că plătesc jumătate din chirie şi, deci, pot să intru în orice cameră doresc.

OLIVE: Nu în apartamentul meu. Nu vreau să-ți mai văd mutra. Te rog să acoperi oglinzile când mergi prin casă... (*cu glas amenințător*): Mi-e lehaminte de mirosurile mâncărurilor tale. M-am săturat până peste cap de uleiul tău fără grăsimi. Şi acum, ia spaghetele astea de pe masa mea.

FLORENCE (*râde*): E nostim. E de-a dreptul nostim.

OLIVE: Ce-i nostim?

FLORENCE: Nu sunt spaghete. E fidea.

(*Olive se uită la ea ca la o nebună. Apoi înşfacă farfuria cu paste, se îndreaptă spre uşa bucătăriei, şi o aruncă în peretele din fund.*)

OLIVE: Spaghete sau fidea, acum e gunoi! (*Olive arată satisfăcută. Florence se uită îngrozită spre bucătărie.*)

FLORENCE: AI ÎNNEBUNIT? Mizeria asta n-am s-o curăț eu... Tu ai făcut-o... Uite cum ai pătat pereții.

OLIVE (*se uită*): Mie îmi place.

FLORENCE: Eşti în stare să laşi totul aşa, nu? Până or să se întărească şi or să se înnegrească şi or să se lipească. Mă apuc chiar acum să curăț.

OLIVE (*răcneşte*): Dacă te atingi de un singur fir din fideaua aia, îți sparg sinusul din cap.

FLORENCE: De ce? Ce-am făcut? Ce te înnebuneşte pe tine? Gătitul meu? Sau curățenia? Sau plânsul? Spune?

OLIVE: Am să-ți spun exact. Gătitul, curățenia şi plânsul. Zgomotele tale din urechi care te trezesc la două noaptea. Nu mai pot suporta, Florence. Simt că plesnesc. Tot ce faci mă irită. Şi când nu eşti acasă, mă irită gândul la lucrurile pe care ai să le faci când te întorci... Îmi laşi bilețele pe pernă... „Nu mai avem fulgi de porumb, F.U."...Mi-au trebuit trei ore până să-mi dau seama că F.U. înseamnă Florence Unger... Nu-i vina nimănui, Florence. Pur şi simplu suntem un cuplu aiurit.

FLORENCE: Văd tabloul în fața ochilor

OLIVE: Nu vezi decât rama. Tabloul încă nu l-am pictat... În fiecare noapte îmi notez în jurnal lucrurile pe care le-ai făcut şi care mă scot din răbdări... Suntem în iunie şi am umplut toate paginile până în ianuarie. Şi nici nu am trecut povestea cu Frații Marx.

FLORENCE: A, asta te supără. Că aseară ți-am ruinat viața ta sexuală.

OLIVE: Care viață sexuală? Nu pot avea nici măcar visuri murdare. Vii tu şi mi le cureți pe loc.

FLORENCE (*îşi scutură arătătorul spre Olive*): Nu da vina pe mine. Te-am avertizat de la bun început să nu organizezi întâlnirea asta.

OLIVE: Nu mă amenința cu degetul ăla, decât dacă ai de gând să-l foloseşti într-adevăr.

FLORENCE: Olive, te rog să mă scuteşti. Gata! Mă auzi? (*Îi întoarce triumfal spatele de parcă a câştigat o bătălie.*)

OLIVE: Ce mai e şi asta? O criză de furie? Nu te-am mai văzut

furioasă din ziua când mi-am scăpat genele false în aluatul tău de clătite.

FLORENCE: Olive, mă obligi să spun ceva ce n-aş vrea să spun... Dar dacă spun, e mai bine să auzi ce am de spus.

OLIVE (*sarcastic*): Tremur toată. Uită-te la mine cum tremur ca frunza. (*Se aşează pe un scaun, calmă, picior peste picior.*)

FLORENCE: Bine, te-am avertizat... Olive, tu eşti o fată minunată. Ai făcut totul pentru mine. Dacă n-ai fi fost tu, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu viaţa mea. M-ai luat la tine, mi-ai oferit un adăpost şi o raţiune de viaţă. N-am să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine. Ai fost fantastică, Olive.

OLIVE (*nemişcată, meditând*): Dacă mi-ai spus cumva ceea ce ai de spus, cred că mi-a scăpat tocmai ce trebuia să aud.

FLORENCE: Abia urmează.

OLIVE: Bine.

FLORENCE: Eşti o încurcă-lume.

OLIVE: Înţeleg.

FLORENCE: Nimeni nu se poate bizui niciodată pe tine.

OLIVE: Chiar aşa?

FLORENCE: Eşti nerecunoscătoare, iresponsabilă şi total ineficientă.

OLIVE: Ce-i asta? Textul unui cântec de Cole Porter?

FLORENCE: Asta-i, am terminat. Acum ai auzit ce era de auzit. Ţi-a plăcut?
(*Traversează camera.*)

OLIVE: Bine. Am să-ţi spun şi eu tot ce am de spus. (*Florence se aşează pe un scaun, calmă, picior peste picior*): Opt luni de zile am locuit singură în apartamentul ăsta. Aveam impresia că nu mă simt bine... Eram foarte singură. Te-am luat în casa mea crezând că ne vom putea ajuta una pe cealaltă... Şi după trei săptămâni de trai în comun, simt că am făcut urticarie, zonazoster şi psoriasis... Îmbătrânesc într-un ritm care depăşeşte de două ori viteza sunetului. Mi-au apărut pe mână şapte pete de ficat noi care arată ca Ursa Mare... Nu mai pot suporta, Florence... Fă-mi o favoare şi mută-te la bucătărie. Trăieşte acolo fericită cu oalele tale, cu tigăile, cu polonicul, cu termometrul pentru temperatura cuptorului... Mă duc să mă culc puţin... Mi se clatină dinţii şi mă tem că dacă îi pierd pe aici, ai să vii repede cu aspiratorul să-i strângi.
(*Iese, doborâtă.*)

FLORENCE (*strigând după ea*): Te rog să calci pe hârtii. Tocmai am spălat podelele.

OLIVE (*se întoarce în cameră, clocotind de mânie, cu o privire asasină în ochi. Se îndreaptă spre Florence*): Ţine-te departe de

mine! Te previn, nu cumva să mă atingi! La bucătărie cu tine! Vreau să-ți văd capul în cuptor, frigându-se ca un clapon.

FLORENCE: Ai să te pomeneşti dată în judecată, Olive.

OLIVE: N-are rost să fugi, Florence. În casa asta nu sunt decât şase camere şi cunosc toate scurtăturile.
(*Olive o fugăreşte pe Florence, care fuge în baie şi încuie uşa. Olive se întoarce şi se duce în dormitor. Scena rămâne goală o clipă. Apoi se aude ţipătul lui Florence. Se pare că Olive a intrat în baie pe uşa dinspre dormitor. Florence năvăleşte în living room.*)

FLORENCE: Aşa-ți rezolvi tu problemele, Olive? Ca un animal? (*Îşi înşfacă geanta, scoate din ea un tub şi i-l arată*): Ăsta-i gaz lacrimogen. Dacă mă atingi cu un deget, va trebui să-ți torni picături în ochi tot restul vieții tale.

OLIVE: Vrei să vezi cum îmi rezolv eu problemele? Am să-ți arăt cum mi le rezolv. (*Se repede în dormitorul lui Florence.*)

FLORENCE (*scoate din poşetă o sirenă*): Bine să nu spui că nu te-am avertizat. Îmi folosesc sirena. (*Apasă pe un buton şi îşi duce sirena la ureche. Nici un sunet*). Ce s-o fi întâmplat cu drăcia asta? Te-ai jucat cu sirena mea? (*Loveşte cu ea de trei, patru ori în masă.*) Fir-ar să fie! Am dat douăzeci şi cinci de dolari cincizeci pe un căcat din ăsta japonez!

OLIVE (*apare din camera lui Florence ținând în mână o valiză goală. O aruncă pe masă*): Am să-ți arăt eu cum îmi rezolv problemele! (*Deschide valiza*): Uite aşa mi le rezolv.

FLORENCE (*se uită nedumerită la valiză*): Unde pleci?

OLIVE (*gata să facă apoplexie*): Nu plec eu, idioato! Tu pleci! Tu! Am să-ți repar sirena ca să poți chema un taxi.

FLORENCE: Ce tot vorbeşti?

OLIVE: Mariajul nostru s-a încheiat, Florence. Cerem anularea. Nu vreau să mai trăiesc cu tine. Împachetează-ți lucrurile, leagă-le cu fâşiile tale de vinil şi...valea!

FLORENCE: Îmi dai a înțelege să mă mut de aici?

OLIVE (*se îndreaptă spre bucătărie*): Categoric, fizic şi imediat. (*Iese din bucătărie cu oale, tigăi şi diverse ustensile, le aruncă în valiză şi trânteşte capacul.*) Poftim. Bagajul e făcut!

FLORENCE: Ştii, Olive, chiar mă gândesc să mă mut.

OLIVE (*înălțându-şi privirea spre cer*): Doamne, cum de nu mă aude? Eu ştiu că vorbesc. Îmi recunosc vocea.

FLORENCE: Cu alte cuvinte, mă dai afară?

OLIVE: Nu cu alte cuvinte. Cuvintele astea sunt cele mai exacte. (*Îi înmânează lui Florence valiza, dar aceasta nu o ia.*)

FLORENCE: Bine. Am vrut numai să clarific situația. Să rămână pe

conştiința *ta.*

OLIVE: Ce să rămână pe conştiința mea?

FLORENCE: Că mă dai afară. (*Îşi îmbracă jacheta.*) Valea! Aşa mi-ai spus. (*Îşi ia poşeta şi vine să ia sirena şi tubul cu gaz lacrimogen*): Dar ține minte un lucru. Orice o să mi se întâmple, *tu* ai să porți răspunderea. Fie pe capul *tău*!

OLIVE: Ce-ai pus pe capul meu? Nu pune lucruri pe capul meu. Ia-le jos! (*Îşi trece mâinile prin păr, de parcă ar încerca să-şi scoată insecte.*)

FLORENCE: Ți-am lăsat o mulțime de mâncare gătită, nu trebuie decât s-o încălzeşti. Întreabă vecinii cum se aprinde un chibrit. (*Se îndreaptă spre uşă.*)

OLIVE (*fuge la uşă să-i blocheze drumul*): Nu pleci de aici până nu ți le iei înapoi.

FLORENCE: Ce să iau înapoi?

OLIVE: „Fie pe capul tău!"... Ce dracu mai e şi asta? „Blestemul Mâțelor?"

FLORENCE: Aş vrea să plec. (*Se aude soneria de la uşă.*)... E soneria ta... N-ai de gând să răspunzi?

OLIVE: Florence, suntem prietene prea vechi ca s-o sfârşim în felul ăsta. Suntem femei civilizate. Hai să ne dăm mâna şi să ne despărțim ca doi gentlemeni.

FLORENCE: Nu există nici urmă de gentleman în a da pe cineva afară din casă.

OLIVE (*aprobă din cap*): Okay... Eu am încercat. (*Deschide uşa, Mickey şi Vera intră în casă.*)

MICKEY. Ce se întâmplă aici? (*Se uită la Florence*): Florence, arăți ca o stafie.

FLORENCE (*către fete*): Olive o să vă explice totul. Vă urez distracție plăcută. Dacă vă e foame, Olive o să vă servească fidea... nu uitați să presărați brânză... La revedere la toată lumea. (*Iese închizând uşa.*)

MICKEY: Florence nu joacă în seara asta?

OLIVE: E prea ocupată. Trebuie să împrăştie acuzații de vinovăție peste întreaga țară... Bine, haide să începem! Scoateți jocul. (*Vera aranjează cartonaşele pe masă. Mickey dă să intre în bucătărie, dar se opreşte în prag când vede mizeria de pe perete.*)

VERA (*aranjând cartonaşele*): Înțeleg prin ce treceți voi două. Şi eu m-am certat rău cu Harry azi dimineață.

OLIVE: De ce?

VERA: E foarte gelos. Spune că mă îmbrac prea sexy.

OLIVE (*o priveşte din cap până-n picioare*): Păstrează-l pe Harry. E

un bărbat cu viziuni complet neobişnuite.
(*Se deschide uşa şi intră Renée cu o figură îngrijorată.*)

RENÈE: Hello... Vă rog, îmi puteți da un whisky. Am veşti foarte proaste. Am rupt-o cu doctorul.

OLIVE: Te-a lăsat cu un blestem pe cap?

RENÈE: Nu-i vraci. E ginecolog. (*Se deschide uşa şi intră Sylvie.*)

SYLVIE: Stați jos cu toatele! Trebuie să vă dau o veste mare!

OLIVE: Doamne, parc-am fi la o terapie de grup.

VERA: O veste bună sau rea?

SYLVIE: Depinde de ce venit ai... Sunt însărcinată!

MICKEY: Hei! Felicitări.

OLIVE; Nu-i formidabil? Pinguinul s-a trezit să-şi facă treaba.

RENÈE: Eşti sigură că eşti însărcitată? Eu n-am încredere în ginecologi.

SYLVIE: Unde-i Florence? Vreau să-i dau şi ei marea veste.

OLIVE: A plecat. Nu i-a plăcut ceva ce i-am spus.

VERA: Ce i-ai spus?

OLIVE: „Pleacă din casa mea!"

RENÈE: Ai dat-o afară?

OLIVE: N-am avut încotro. Nu mai puteam suporta...Era destul de rău când o vedeam încercând să îndrepte firul telefonului, dar când punea alune într-un bol, le aranja aşa: migdale lângă fistic, fistic lângă arahide, arahide lângă alune americane, alune americane lângă nuci, pe urmă iar, nuci lângă migdale...

SYLVIE: Bravo! Ajunge, Olive. Îți faci rău.

OLIVE: ...alune braziliene de jur-împrejurul marginilor...

SYLVIE: Gata. Opreşte-te, Olive. (*Îi înconjoară umerii cu brațul încurajând-o.*)

MICKEY: Okay, toată lumea ştie că e imposibilă, dar încă e prietena noastră, şi încă rătăceşte pe străzi, şi încă mă îngrijorează soarta ei.

OLIVE: Şi pe mine, nu? Crezi că eu nu sunt preocupată? În primul rând, cine a dat-o afară?

MICKEY: Sidney.

OLIVE: Cum?

MICKEY: Sidney a dat-o afară în primul rând. Tu ai dat-o afară în al doilea rând, şi la cine o să se mai aciuiască, o s-o dea afară în al treilea rând. Nu înțelegeți? Asta-i Florence. Şi-o face cu mâna ei.

OLIVE: De ce?

MICKEY: Nu ştiu. Există asemenea oameni. În Africa există un trib de oameni care-şi dau zi de zi cu pietre în cap.

OLIVE: Pun rămăşag că ăştia nu-şi aranjează alunele.
SYLVIE: Mă întreb unde o să se mai ducă de astă dată? (*Se aude soneria de la uşă.*)
OLIVE: Ea e, ştiu. Vrea să vină înapoi. Şi New Yorkul a dat-o afară.
VERA: Deschid eu.
OLIVE: Începeți jocul. Nu vreau să-i dau satisfacția că suntem îngrijorate din cauza ei. Aranjați-vă cu toatele, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. (*Se aşează cu toatele.*)
SYLVIE (*îşi duce mâna la stomac*): Sper că bebeluşul meu nu ne aude. O să-şi închipuie că femeile sunt nebune.
OLIVE (*către Vera*): Deschide-i! Deschide! (*Vera deschide uşa şi apare Manolo.*)
VERA: O, hello... Olive, nu-i ea.
MANOLO: Buenos tardes.
VERA: Olive, e domnul Tardes.
OLIVE (*se ridică*): O, heloo, Manolo! (*El o trage deoparte*) Ce s-a întâmplat?
MANOLO: Cred că ştii. Am venit să iau hainele lui Flo.
OLIVE (*nevenindu-i să creadă*): Hainele lui Flo? Ale lui Flo a *mea*?
MANOLO: Da. Florence Unger, această dulce femeie chinuită care es acum în apartamentul meu îşi frânge mâinile în fața lui Heizus... Ai fost o consoartă rea, Olibia...Prietenia e mai importantă decât un clapon... Acum ea es în apartamentul nostru pe care-l pune la punct.
OLIVE (*către fete*): O să vă traduc totul mai târziu.
(*Intră Jesus, trăgând-o pe Florence care se împotriveşte.*)
JESUS: Manolo, Florence refuză să rămână. Te rog, spune-i să rămână la noi. (*Observă fetele*): Scuzați-mă că am dat buzna, por favor.
FLORENCE: Zău, băieți, e foarte jenant. Pot să mă duc la un hotel. (Către fete): Hello, fetelor!
FETELE (*înmărmurite*): Hi, Florence.
MANOLO (*către Florence*): E absurd. Ți-am spus că avem o cameră de oaspeți pe care nu o foloseşte nimeni. Nu se poate să refuzi invitația noastră.
JESUS: Educația noasră nu ne permite să lăsăm o femeie să rătăcească singură pe străzi.
FLORENCE. Sunteți siguri că nu o să vă deranjez?
MANOLO: *Noi* o să te deranjăm. Heizus sforăie şi eu vorbesc în somn.
OLIVE (*către fete*): O să se asorteze perfect cu behăiturile pe care le aude ea...
MANOLO (*către Olive*): Olibia, nu vreau să fiu aspru, dar în Spania, a da afară un prieten din casă, e ca şi cum ai omorî un taur cu

pistolul. (*Către Florence*): Te rog, Flo, măcar pentru câteva zile.

JESUS: Până când te stabileşti.

FLORENCE: Bine... poate doar pentru o noapte. Mâine va trebui să-mi caut o slujbă.

MANOLO: Ah, es minunat. (*Îi sărută mâna.*)

JESUS: Să te ajutăm să-ți scoți hainele?

FLORENCE (*îşi priveşte rochia*): Hainele de pe mine? A, hainele din casă? Nu, mulțumesc. Le iau eu.

MANOLO: Foarte bine. Cum ai terminat, vino sus, Flosy.

OLIVE: *Flosy*?

JESUS: Nu întârzia. Coctailuri într-un sfert de oră.

MANOLO: Şi continuă să studiezi limba spaniolă din manualul pe care ți l-am dat.

FLORENCE: Monto bastante bien.

MANOLO: Da, bine şi mie îmi place să încalec pe cai. Buenos tardes. (*Băieții fac o plecăciune şi pleacă. Florence se uită la fete, în timp ce se îndreaptă spre dormitor.*)

RENÈE: Hei, Florence, ai de gând să te muți cu doi bărbați?

FLORENCE: Una te dă afară şi doi te primesc. În sfârşit, au început şi femeile să progreseze. (*Intră mândră în dormitor.*)

SYLVIE (uimită)*:* Cred că nasc aici pe podea.

OLIVE: Oricum e mai curat ca la spital.

VERA: Sunt realmente impresionată. În viața mea nu am mai întâlnit o femeie care să se schimbe atât de rapid. (*Florence apare cu rochiile în saci de plastic.*)

FLORENCE (*fercită şi radioasă*): Nu ştiu, dar brusc am început să mă simt în înalturi...Parcă plutesc – ca atunci când iei sirop de tuse... Olive, vreau să-ți mulțumesc.

OLIVE: Să-mi mulțumeşti? Pentru ce?

FLORENCE: Pentru două lucruri imense pe care le-ai făcut pentru mine. Pentru că m-ai luat în casa ta şi pentru că m-ai dat afară din casa ta. (*Sună telefonul. Mickey se ridică să răspundă.*) Probabil că sunt băieții. Sânge fierbinte, spaniol. (Mickey ridică receptorul.*)*

MICKEY (la telefon): Alo?...O clipă.

FLORENCE (*scoate diverse articole din poşetă*): Olive, uite gazul meu lacrimogen şi sirena. Cred că de acum înainte mă pot descurca singură cu bărbații.

MICKEY: E soțul tău.

FLORENCE: Ah! Mickey, fă-mi un serviciu. Spune-i că nu pot să stau acum de vorbă cu el. Spune-i că-l chem eu peste câteva zile, pentru că nu mai sunt aceeaşi femeie care a plecat din casa

lui acum trei săptămâni. Haide, Mickey, spune-i!

MICKEY: Când am să-l văd, am să-i spun. La telefon e soțul lui Olive.

FLORENCE (*încurcată*): Oh! (*Olive se duce la telefon*): La revedere, fetelor. O să vă trimit o cutie cu nuga. (*Se îndreaptă spre uşă, dar Olive o opreşte.*)

OLIVE: Florence, nu pleca încă. (*La telefon*): Alo, Phil.. nu pot vorbi acum cu tine. Pot să te chem eu mai târziu?...Care cec?... Phil, nu-ți mai trimit nici un cec, categoric. Există o limită... cum? Tu mi-ai trimis *mie* un cec?... Vrei să spui că mi-ai restituit toți banii?... Vai, mă bucur că ai câştigat potul. Phil, dar nu m-aş fi aşteptat să-mi restitui toți banii...nu, nu... Înțeleg ce vrei să spui prin respect de tine însuți. (*Schimbă priviri cu Florence*)...Phil, asta înseamnă că n-ai să mă mai chemi?... Bine. Sper că ai să-mi mai telefonezi... La revedere Phil. (*Aşează receptorul în furcă. Arată puțin cam tristă, dar se sileşte să zâmbească.*) Nu-i drăguț? Bănuiesc că acum nu mai are nevoie de mine.

FLORENCE: E mai bine să te placă decât să aibă nevoie de tine.

OLIVE (*îşi şterge ochii*): Ascultă, pleacă! Ai început să vorbeşti ca răvaş de plăcintă.

FLORENCE (*către fete*): Începeți jocul?

VERA: Da. Vrei să joci?

FLORENCE: Aş vrea, dar sunt muy, muy ocupată. (*Iese. Sylvie apare din dormitor cu un prosop în mână. Olive ia prosopul şi îl împătureşte îngrijit.*)

OLIVE: Haideți, hai să începem jocul. (*Se aşează*): Renée şi cu mine împotriva voastră... aruncă zarurile, Renée...

RENÉE (*le aruncă*): Patru... Divertisment.

VERA (*ridică un cartonaş şi citeşte*): „Potrivit şlagărului *Patru anotimpuri* lansat în 1962, cine nu plânge?"

OLIVE (*cântând*): Fetele tari nu plâng niciodată (etc.) (*Sylvie începe şi ea să cânte. Apoi Vera şi celelalte două. Cântă în timp ce cade*

CORTINA